C. H. Spurgeon

Alt av nåde

Et alvorlig ord til dem som søker frelse ved Herren Jesus Kristus

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

C. H. Spurgeon: Alt *av nåde* (Et alvorlig ord til dem som søker frelse ved Herren Jesus Kristus).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 24. november 2026.

Innhold

Til deg! 1
Hva er det vi vil? 2
Gud rettferdiggjør den ugudelige 4
Det er Gud som rettferdiggjør 10
Rettferdig og den som rettferdiggjør 14
Om å bli fri fra å synde 18
Av nåde ved tro 22
Troen – hva er den? 24
Hvordan kan troen belyses? 27
Hvorfor blir vi frelst ved tro? 31
Å, jeg kan ingenting gjøre! 34
Troens vekst 42
Gjenfødelsen og Den Hellige Ånd 45
Min gjenløser lever 47
Omvendelse må følge med tilgivelse 49
Hvordan omvendelse blir gitt 53
Frykten for å falle fra til slutt 56
Befestelse 60
Hvorfor de troende holder ut 63
Slutning 66
Om C. H. Spurgeon 68

Til deg!

Denne boka har ett mål: at du som leser den, skal bli frelst. Han som talte og skrev den, vil bli dypt skuffet om den ikke fører mange til Herren Jesus Kristus. Den sendes ut i barnlig tillit til Den Hellige Ånds makt, så han kan bruke den til at millioner blir omvendt, om det er hans vilje.

Mange fattige menn og kvinner vil nok ta denne lille boka i hånden, og Herren vil komme til dem med nåde. Derfor er det enkleste språket valgt, og mange hverdagslige uttrykk er brukt. Men skulle de rike og fornemme komme til å kaste et blikk i den, kan Den Hellige Ånd tale til dem også. Det de ulærde kan forstå, blir jo ikke mindre tiltrekkende for de lærde.

Å, om noen som en dag skal bli store sjelevinnere, fikk lese den! Hvem vet hvor mange som vil finne veien til fred ved det de leser her? Men for deg, kjære leser, er et annet spørsmål viktigere: Vil du bli en av dem?

En mann satte opp en brønn ved veikanten og hengte en kopp i en kjetting like ved. En tid etter fikk han høre at en stor kunstkritiker hadde funnet mye å utsette på utsmykningen. «Men,» sa han, «er det mange tørste mennesker som drikker av den?» Da fortalte de ham at tusenvis av fattige mennesker, menn, kvinner og barn, slukket tørsten ved denne brønnen. Han smilte og sa at kritikerens bemerkninger bekymret ham lite. Han håpet bare at kritikeren selv en lummer sommerdag kunne fylle koppen, bli forfrisket og prise Herrens navn.

Her er min brønn, og her er min kopp. Finn feil, om du vil – men drikk av livets vann! Bare dette bryr jeg meg om. Jeg vil heller være til velsignelse for sjelen til den fattigste gatefeier eller filleplukker enn behage en kongelig prins uten å få ham omvendt til Gud.

Leser, mener du alvor med å lese disse sidene? Er det slik, er vi enige fra første stund. Men målet her er intet mindre enn at du finner Kristus og himmelen. Å, at vi kunne søke dette sammen! Selv gjør jeg det ved å vie denne boka til Gud med bønn. Vil du ikke sammen med meg se opp til Gud og be ham velsigne deg mens du leser?

Guds forsyn har lagt disse sidene i din vei. Du har litt fritid som du bruker til å lese dem, og du er villig til å gi dem din oppmerksomhet. Det er gode tegn. Hvem vet om ikke velsignelsens fastsatte tid er kommet for deg? Hør da: «Som Den Hellige Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter» (Hebr 3,7–8).

Hva er det vi vil?

Jeg har hørt en fortelling som jeg tror kom nordfra. En prest gikk til en fattig kone for å hjelpe henne, for han visste at hun levde i stor nød. Med to kroner i den ene hånden banket han på døren med den andre, men hun svarte ikke. Han trodde hun ikke var hjemme, og gikk sin vei.

Kort tid etter traff han henne i kirken og fortalte at han hadde tenkt på nøden hennes: «Jeg var ved døren din og banket flere ganger, men du var vel ikke hjemme, for jeg fikk ikke svar.»

«Når var De der, min herre?»

«Det var i går ved middagstid.»

«Å, kjære,» sa hun, «jeg hørte Dem, min herre, og jeg er så lei meg for at jeg ikke svarte. Men jeg trodde det var husverten som kom etter husleien.»

Mang en fattig kvinne vet hva det vil si. Nå ønsker jeg å bli hørt, og derfor vil jeg si at jeg ikke kommer etter husleien. Nei, denne boka vil ikke kreve noe av deg. Den vil fortelle deg at frelsen er av nåde, helt og holdent – det vil si fri, gratis, for ingenting.

Når vi prøver å vinne tilhørernes oppmerksomhet, tenker de ofte: «Å, nå skal jeg få høre hva som er min plikt. Det er mannen som krever inn det jeg skylder Gud, og jeg vet sikkert at jeg ikke har noe å betale med. Jeg vil ikke være hjemme.»

Nei, denne boka kommer ikke for å kreve noe av deg, men for å bringe deg noe. Vi skal ikke tale om lov, plikt og straff, men om kjærlighet, godhet, tilgivelse, barmhjertighet og evig liv. Så ikke lat som om du ikke er hjemme! Ikke vend det døve øret til, og møt oss ikke med et likegyldig hjerte.

Jeg krever ingenting av deg, verken i Guds eller menneskers navn. Jeg har ikke tenkt å forlange noe av deg. Men jeg kommer i Guds navn for å bringe deg en gave, helt fri. Tar du imot den, skal den bli din glede både nå og i evighet. Åpne døren og ta imot det jeg bringer!

«Kom og la oss gå i rette med hverandre» (Jes 1,18). Herren selv innbyr deg til en samtale om ditt ve og vel, både nå og i all evighet. Det ville han ikke ha gjort om han ikke ville deg vel. Ikke vis bort Herren Jesus, som banker på døren din! For han banker med en hånd som ble naglet til treet for slike som deg.

Han har bare ett mål, og det er ditt beste. Bøy derfor øret og kom til ham! Hør nøye etter, og la det gode ordet synke ned i sjelen din. Kanskje timen er kommet da du skal gå inn i det nye livet, det som er himmelens begynnelse.

«Troen kommer av hørelsen»[1], og å lese er en slags hørelse. Troen kan komme til deg mens du leser denne boka. Hvorfor ikke? Å, velsignede Ånd, du som er all nådes Ånd, la det skje!

[1] NB: «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører» (Rom 10,17).

Gud rettferdiggjør den ugudelige

Hør på en liten preken! Teksten finner du i Romerbrevet, fjerde kapittel og femte vers:

> «Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet» (Rom 4,5).

Jeg vil rette oppmerksomheten din mot disse ordene: «ham som rettferdiggjør den ugudelige». For meg er de underfulle ord. Blir du ikke overrasket over at det står et slikt uttrykk i Bibelen: «som rettferdiggjør den ugudelige»? Jeg har hørt mennesker som hater korsets lære, anklage Gud for at han frelser ugudelige mennesker og tar imot syndere av det verste slaget.

Men se hvordan dette skriftordet godtar anklagen og vedkjenner seg den rett ut! Gjennom sin tjener Paulus og ved Den Hellige Ånds inspirasjon gir Gud seg selv denne tittelen: «ham som rettferdiggjør den ugudelige». Han gjør dem rettferdige som er urettferdige. Han tilgir dem som fortjener straff, og han viser godhet mot dem som ikke fortjener noen godhet.

Du trodde vel at frelsen var for de gode, at Guds nåde var for de rene og hellige som er fri fra synd? Du har tenkt at Gud ville lønne deg om du var riktig god. Og fordi du ikke er verdig, har du tenkt at du ikke kunne få del i hans velbehag.

Da må det overraske deg litt å lese en tekst som denne: «ham som rettferdiggjør den ugudelige». Jeg undrer meg ikke over at du blir overrasket. Selv om jeg kjenner Guds store nåde godt, kan jeg aldri undre meg nok over den. Det høres forunderlig ut, ikke sant, at en hellig Gud skulle kunne rettferdiggjøre et ugudelig menneske?

Av naturen vil hjertet vårt bygge på loven. Derfor snakker vi alltid om vår egen godhet og vår egen verdighet, og vi holder stivt fast på at det må finnes noe i oss som kan vinne Guds oppmerksomhet. Men Gud, som gjennomskuer oss alle, ser at det ikke finnes noe som helst godt i oss. Han sier: «Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste» (Rom 3,10). Han vet at «all vår rettferdighet ble som et urent klesplagg» (Jes 64,5).

Derfor kom ikke Herren Jesus til verden for å lete etter godhet og rettferdighet blant menneskene. Han kom for å bringe godhet og rettferdighet med seg og gi dem til mennesker som ikke har noe av dem. Han kommer ikke fordi vi er rettferdige, men for å gjøre oss rettferdige: Han rettferdiggjør den ugudelige.

En hederlig advokat vil gjerne føre en uskyldig manns sak i retten. Han vil få ham frikjent for det han er falskt anklaget for. Det bør være advokatens oppgave å frikjenne den uskyldige, og han bør ikke prøve å dekke over for den skyldige. Det ligger verken i et menneskes rett eller i et menneskes makt å rettferdiggjøre den skyldige i sannhet. Dette er et under som Herren alene har forbeholdt seg selv.

Gud, den evig rettferdige hersker, vet at det ikke finnes et rettferdig menneske på jorden som bare gjør godt og aldri synder (Fork 7,20). Derfor tar han, i sin guddommelige naturs evige majestet og i sin uendelige kjærlighets glans, på seg denne oppgaven: ikke så mye å rettferdiggjøre den rettferdige som å rettferdiggjøre den ugudelige.

Gud har funnet veier og midler til å la den ugudelige stå som rettferdig og godtatt for ham. Han har innrettet en ordning der han med fullkommen rettferdighet kan behandle den skyldige som om han hele livet hadde vært fri for overtredelser – ja, som om han var helt fri for synd. Han rettferdiggjør den ugudelige.

Jesus Kristus kom til verden for å frelse syndere. Det er svært forunderlig, og ingen undrer seg mer over det enn de som får del i det. Jeg vet at det for meg den dag i dag er det største under jeg noen gang har hørt om: at Gud skulle rettferdiggjøre meg. Uten hans allmektige kjærlighet ser jeg meg selv som en klump av uverdighet, en masse av fordervelse, en haug av synd.

Jeg vet med full visshet at jeg er rettferdiggjort ved troen på Kristus Jesus. Jeg blir behandlet som om jeg hadde vært fullkomment rettferdig, og jeg er gjort til Guds arving og Kristi medarving. Og likevel må jeg etter min natur ta plass blant de aller mest syndige.

Jeg, som er helt uverdig, blir behandlet som om jeg hadde vært verdig. Jeg som før var ugudelig, blir elsket med like stor kjærlighet som om jeg alltid hadde vært gudfryktig. Hvem kan la være å undre seg over dette? Takknemligheten for en slik godhet står kledd i undringens drakt.

Men selv om dette er så forunderlig, vil jeg at du skal legge merke til hvor tilgjengelig det gjør evangeliet for deg og meg. Rettferdiggjør Gud den ugudelige, kan han også rettferdiggjøre deg. Er ikke du nettopp et slikt menneske?

Er du ennå uomvendt, passer denne beskrivelsen svært godt på deg. Du har levd uten Gud. Du har vært det motsatte av gudfryktig – med ett ord: Du har vært og er ugudelig. Kanskje har du ikke en gang gått til gudstjeneste på Herrens dag.

Kanskje har du levd i ringeakt for Guds dag og hus og ord – og det viser at du har vært ugudelig. Verre enn det: Kanskje har du til og med prøvd å tvile på at Gud finnes, og gått så langt at du har sagt det høyt.

Du har levd på denne vakre jorden, som er full av tegn på at Gud er nær. Og hele tiden har du lukket øynene for de klare bevisene på hans makt og godhet. Du har levd som om det ikke fantes noen Gud. Ja, du ville vært godt fornøyd om du kunne overbevise deg selv om at det slett ikke fantes noen Gud.

Kanskje har du levd slik i mange år, så du nå er helt fastgrodd i dine veier – og Gud er ikke med i én eneste av dem. Om du fikk påskriften «Ugudelig», ville den passe like godt på deg som påskriften «Saltvann» på havet. Ikke sant?

Kanskje er du av et annet slag. Du har regelmessig holdt alle de ytre formene for gudsdyrkelse, men hjertet ditt har slett ikke vært med i dem. I virkeligheten har du vært ugudelig. Du har vært sammen med Guds folk, men selv har du aldri møtt Gud. Du har sunget i koret, men ikke prist Herren med hjertet. Du har levd uten kjærlighet til Gud i hjertet og uten aktelse for hans bud i livet. Vel, da er du nettopp den mannen eller kvinnen som dette evangeliet er sendt til – dette evangeliet som sier at Gud rettferdiggjør den ugudelige.

Det er svært forunderlig, men heldigvis er det tilgjengelig for deg. Det passer nettopp for deg, ikke sant? Å, hvor jeg ønsker at du ville ta imot det! Er du et fornuftig menneske, vil du se Guds forunderlige nåde i at han har sørget for slike som deg. Da vil du si til deg selv: «Rettferdiggjøre den ugudelige! Hvorfor skulle da ikke jeg bli rettferdiggjort, og det med én gang?»

Legg videre merke til at det må være slik: Guds frelse er for dem som ikke fortjener den og ikke har gjort seg klar for den. Det er rimelig at dette ordet står i Bibelen. For, kjære venn, ingen andre trenger rettferdiggjørelse enn de som ikke har noen rettferdighet selv.

Er noen av mine lesere fullkomment rettferdige, trenger de ingen rettferdiggjørelse. Du synes at du gjør din plikt godt, og at himmelen nesten står i gjeld til deg. Hva vil du da med en frelser eller med barmhjertighet? Hva vil du med rettferdiggjørelse? Nå er du nok allerede lei av boka mi, for den har ingenting å si deg.

Om noen av dere har slike stolte miner, så hør på meg en liten stund: Du vil gå fortapt, så sant du lever. Dere rettferdige som har laget all rettferdigheten deres selv, er enten bedragere eller bedratt. For Skriften kan ikke lyve, og den sier rett ut: «Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste» (Rom 3,10).

Uansett har jeg ikke noe evangelium å forkynne for de selvrettferdige – nei, ikke ett ord av det. Jesus Kristus selv kom ikke for å kalle rettferdige (Matt 9,13), og jeg kommer ikke til å gjøre det han ikke gjorde. Om jeg kalte på dere, ville dere ikke komme. Derfor vil jeg ikke kalle på dere under det navnet.

Nei, jeg vil heller be dere se på denne rettferdigheten deres til dere ser hvilket bedrag den er. Den er ikke halvparten så solid som et spindelvev. Slutt med den! Flykt bort fra den! Å, mine herrer, de eneste som kan trenge rettferdiggjørelse, er de som ikke har noen rettferdighet i seg selv. Det må gjøres noe for dem, så de kan stå som rettferdige for Guds domstol.

Vær viss på at Herren bare gjør det som er nødvendig. Den uendelige visdom prøver aldri på det som er unødvendig. Jesus tar aldri på seg det som er overflødig. Å gjøre den rettferdig som allerede er rettferdig, er ikke noe arbeid for Gud – det ville være et arbeid for en dåre. Men å gjøre den rettferdig som er urettferdig – det er et arbeid for uendelig kjærlighet og barmhjertighet. Å rettferdiggjøre den ugudelige – det er et under som er en Gud verdig. Og slik er det sannelig.

Se nå her! Om det et sted i verden finnes en lege som har funnet sikre og dyrebare legemidler, hvem blir han da sendt til? Til dem som er helt friske og

sunne? Det tror jeg ikke. Sett ham ned i et distrikt der det ikke finnes syke mennesker, og han vil kjenne at han ikke er på rett plass. Der har han ingenting å gjøre.

«Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt» (Matt 9,12). Er det ikke like klart at nådens og forløsningens store legemidler er for dem som er syke på sjelen? De kan ikke være for de friske, for dem kan de ikke være til noen nytte.

Kjenner du, kjære venn, at du er åndelig syk, da er legen kommet til verden for deg. Er du helt fortapt på grunn av din synd, da er du nettopp den frelsesplanen er laget for. Jeg sier at kjærlighetens Herre hadde nettopp slike som deg for øye da han la nådens plan.

Tenk deg at en mann med et storsinnet hjerte bestemte seg for å ettergi gjelden til alle som skyldte ham noe. Det er klart at dette bare kan gjelde dem som virkelig står i gjeld til ham. Én skylder ham tjue tusen kroner, en annen skylder ham tusen kroner. Hver av dem trenger bare å få regningen kvittert, så er gjelden strøket.

Men selv det mest storsinnede menneske kan ikke ettergi gjelden til dem som ikke skylder ham noe. Selv Den Allmektige kan ikke tilgi der det ikke er synd. Derfor kan ikke forlatelse være for dere som ikke har synd. Forlatelse må være for den skyldige. Tilgivelse må være for den syndige. Det ville være tåpelig å tale om å tilgi dem som ikke trenger tilgivelse, eller om å gi forlatelse til dem som aldri har syndet.

Tror du at du må gå fortapt fordi du er en synder? Nettopp derfor kan du bli frelst! Fordi du selv innrømmer at du er en synder, vil jeg oppmuntre deg til å tro at nåden er beregnet på slike som deg. En av våre salmeforfattere har til og med våget å si:

En synder er en hellig ting; Den Hellig-Ånd har gjort ham så.

Det er sannelig slik at Jesus søker og frelser det som er fortapt (Luk 19,10). Han døde og gjorde en virkelig soning for virkelige syndere. Jeg blir svært glad når jeg møter mennesker som ikke leker med ord eller kaller seg «elendige syndere» bare av høflighet. Med glede ville jeg tale hele natten med syndere som er syndere på ordentlig. Barmhjertighetens hus stenger aldri dørene for dem, verken på hverdager eller søndager. Vår Herre Jesus døde ikke for innbilte syndere. Hans hjerteblod ble utøst for å ta bort dype, skarlagenrøde flekker, som ingenting annet kan ta bort.

Den som er en svart synder, er nettopp det slags menneske Jesus Kristus kom for å gjøre hvit. En gang holdt en evangelieforkynner en preken over ordet: «Øksen ligger allerede ved roten av trærne» (Matt 3,10). Prekenen var slik at en av tilhørerne sa til ham: «En skulle tro at De hadde preket for forbrytere. Den prekenen burde vært holdt i fengselet.»

«Å nei,» sa den gode mannen, «skulle jeg preke i fengselet, ville jeg ikke velge den teksten. Der ville jeg preke over: ‹Det er et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere› (1 Tim 1,15).»

Nettopp. Loven er for de selvrettferdige, for å bøye deres hovmod. Evangeliet er for de fortapte, for å ta bort deres fortvilelse. Hva vil du med en frelser om du

ikke er fortapt? Skulle gjeteren gå etter dem som aldri har gått seg vill? Hvorfor skulle kvinnen feie huset for å lete etter pengestykker som aldri har vært ute av pungen hennes? Nei, medisinen er for de syke, oppvekkelsen er for de døde, forlatelsen er for de skyldige, og frigjøringen er for dem som er bundet.

Hvordan kan en forklare Frelseren, hans død på korset og evangeliet om forlatelse, uten å gå ut fra at mennesket er skyldig og har fortjent fordømmelse? Synderen er grunnen til at evangeliet finnes. Min venn, du som dette ordet nå kommer til: Fortjener du ikke noe godt, men bare ondt, ja, fortjener du helvete, da er du nettopp det slags menneske som evangeliet er bestemt for, innrettet for og forkynt for. Gud rettferdiggjør den ugudelige.

Dette vil jeg gjerne gjøre helt klart. Jeg håper at jeg allerede har gjort det. Men så klart det enn er, er det bare Herren som kan få et menneske til å se det. For et vakt menneske virker det først helt forbløffende at frelsen virkelig skal være for ham slik han er, fortapt og ugudelig.

Han tenker at den må være for ham som et omvendt menneske, og glemmer at omvendelsen hans er en del av frelsen. «Å,» sier han, «men jeg må jo være slik og slik.» Det er helt sant, for han skal bli både slik og slik – men som en frukt av frelsen. Frelsen kommer til ham før han har noen av frelsens frukter. Den kommer faktisk til ham mens han bare fortjener denne nakne, fattige, lave, avskyelige betegnelsen: «ugudelig». Mer er han ikke når Guds evangelium kommer for å rettferdiggjøre ham.

Derfor vil jeg innstendig be deg som ikke har noe godt ved deg, du som frykter at du ikke har en eneste god følelse eller noe annet som kan anbefale deg for Gud: Tro fullt og fast at vår nådige Gud både kan og vil ta imot deg uten noe som anbefaler deg. Han vil tilgi deg her og nå, ikke fordi du er god, men fordi han er god.

Lar han ikke sin sol skinne over onde så vel som over gode (Matt 5,45)? Gir han ikke fruktbare tider, og sender han ikke regn og solskinn i rette tid over de mest ugudelige folk? Ja, selv Sodoma hadde sin sol og Gomorra sin dugg.

Å, venn, Guds store nåde går langt over både din og min forstand, og jeg skulle ønske at du tenkte høyt nok om den! Så høy som himmelen er over jorden, så høye er Guds tanker over våre tanker (Jes 55,9). Han tilgir i rikt mål (Jes 55,7). Jesus Kristus kom til verden for å frelse syndere: Tilgivelse er for de skyldige. Prøv ikke å pynte på deg selv og gjøre deg til noe annet enn du virkelig er. Kom som du er, til ham som rettferdiggjør den ugudelige.

For kort tid siden malte en stor kunstmaler en del av bystyret i byen der han bodde. For ettertidens skyld ville han også ta med på bildet noen av de kjente skikkelsene i byen. Alle kjente en lurvete, skitten og fillete gatefeier, og på bildet var det en passende plass til ham.

Maleren sa til denne lurvete og fillete karen: «Jeg skal betale deg godt om du vil komme ned til atelieret mitt og la meg male deg.» Han kom neste morgen, men ble straks sendt tilbake til arbeidet sitt. For han hadde vasket seg i ansiktet, kjemmet håret og tatt på seg pene klær. Maleren trengte ham som tigger, og hadde ikke bedt ham komme som noe annet.

Slik vil også evangeliet ta deg inn i sine saler om du kommer som en synder – men ikke ellers. Vent ikke på at du skal bli bedre, men kom straks og bli frelst! Gud rettferdiggjør den ugudelige, og evangeliet tar deg opp der du nå er. Det møter deg i din verste tilstand.

Kom som du står og går! Jeg mener: Kom til din himmelske Far i all din synd og syndighet. Kom til Jesus akkurat som du er – spedalsk, uren, naken, verken skikket til å leve eller til å dø. Kom, du som er selve skaperverkets avskum! Kom, selv om du knapt våger å håpe på noe annet enn døden! Kom, selv om fortvilelsen ruger over deg og trykker deg i brystet som et fryktelig mareritt! Kom og be Herren rettferdiggjøre enda en ugudelig! Hvorfor skulle han ikke det?

Kom hit, for denne store barmhjertigheten fra Gud er ment for slike som deg. Jeg sier det med tekstens ord, og sterkere kan jeg ikke si det: Herren Gud gir seg selv denne tittelen: «ham som rettferdiggjør den ugudelige». Dem som av naturen er ugudelige, gjør han rettferdige og lar dem bli behandlet som rettferdige. Er ikke det et underfullt ord for deg? Leser, reis deg ikke fra plassen din før du har tenkt grundig over dette.

Det er Gud som rettferdiggjør

«Gud er den som rettferdiggjør» (Rom 8,33).

Det er en underfull ting å bli rettferdiggjort, det vil si gjort rettferdig. Hadde vi aldri brutt Guds lov, ville vi ikke trengt det, for da hadde vi vært rettferdige i oss selv. Den som hele livet har gjort det han burde gjøre, og aldri har gjort noe han ikke burde gjøre, blir rettferdiggjort av loven. Men du, kjære leser, er ikke av det slaget, det er jeg helt sikker på. Du er for ærlig til å innbille deg at du er uten synd. Derfor trenger du å bli rettferdiggjort.

Prøver du å rettferdiggjøre deg selv, bedrar du bare deg selv. Prøv det derfor ikke. Det er ikke umaken verdt.

Ber du dine dødelige medmennesker om å rettferdiggjøre deg, hva kan de gjøre? For femti øre kan du få noen av dem til å snakke pent om deg, og andre vil baktale deg for mindre. Dommen deres er ikke mye verdt.

Teksten vår sier: «Gud er den som rettferdiggjør», og det er langt bedre. Det er et forbløffende faktum, og vi bør tenke nøye over det. Kom og se!

For det første ville ingen annen enn Gud noen gang ha tenkt på å rettferdiggjøre dem som er skyldige. De har levd i åpent opprør og gjort det onde med begge hender. De har gått fra vondt til verre. De har vendt tilbake til synden, selv etter at de har fått svi for den og derfor en tid har vært tvunget til å la den være. De har brutt loven og trampet på evangeliet. De har avvist budskapet om miskunn og fortsatt i ugudelighet. Hvordan kan de bli tilgitt og rettferdiggjort?

Medmenneskene deres har gitt dem opp og sier: «Det er håpløse tilfeller.» Selv de troende ser på dem med sorg mer enn med håp. Men slik er det ikke med deres Gud. I sin herlige, utvelgende nåde har han utvalgt noen av dem før verdens grunnvoll ble lagt. Han vil ikke hvile før han har rettferdiggjort dem og tatt dem nådig imot i Den Elskede.

Står det ikke skrevet: «Og dem som han forut bestemte til dette, dem har han også kalt. Og dem som han har kalt, dem har han også rettferdiggjort. Og dem som han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort» (Rom 8,30)? Du ser altså at det er noen Herren har bestemt seg for å rettferdiggjøre. Hvorfor skulle ikke du og jeg høre til blant dem?

Ingen annen enn Gud ville noen gang ha tenkt på å rettferdiggjøre meg. Jeg er et under for meg selv. Men jeg tviler ikke på at nåden kommer like godt til syne hos andre. Se på Saulus fra Tarsus, som raste mot Guds tjenere. Som en sulten ulv herjet han blant lammene og sauene, til høyre og venstre. Likevel slo

Gud ham ned på veien til Damaskus, forandret hjertet hans og rettferdiggjorde ham så fullt og helt at denne mannen snart ble den største forkynneren av rettferdiggjørelsen ved tro som noen gang har levd.

Han må ofte ha undret seg over at han ble rettferdiggjort ved troen på Kristus Jesus, for en gang hadde han vært en ivrig forsvarer av frelse ved lovgjerninger. Ingen annen enn Gud ville noen gang ha tenkt på å rettferdiggjøre en slik mann som Saulus, forfølgeren. Men Herren Gud er herlig i nåde.

Men selv om noen hadde tenkt på å rettferdiggjøre den ugudelige, kunne ingen annen enn Gud ha gjort det. Det er helt umulig for et menneske å tilgi overtredelser som ikke er gjort mot ham selv. La oss si at en mann har gjort deg stor skade. Du kan tilgi ham, og jeg håper du vil gjøre det. Men ingen tredjeperson kan tilgi ham uten deg. Er det deg det er gjort urett mot, må tilgivelsen komme fra deg.

Har du syndet mot Gud, står det i Guds makt å tilgi, for synden er gjort mot ham selv. Derfor sier David i Salme 51: «Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort» (Sal 51,6). For da kan Gud, som overtredelsen er gjort mot, ta den bort. Det vi skylder Gud, kan vår store kreditor slette. Og sletter han gjelden, så er den slettet. Ingen annen enn den store Gud, som vi har syndet mot, kan utslette den synden. La oss derfor sørge for å gå til ham og søke miskunn av hans hånd.

La oss ikke bli ført på avveier av prester som vil ha oss til å skrifte for dem. De har ingen grunn i Guds ord for det de påstår.

Men selv om de var ordinert eller innsatt til å tilsi oss syndenes forlatelse i Guds navn, må det likevel være bedre å gå selv til den store Herre ved Jesus Kristus, mellommannen, og søke og finne tilgivelse hos ham. Da vet vi at vi går den rette veien. Å overlate troen sin til en stedfortreder er altfor risikabelt. Det er bedre at du selv tar vare på sjelen din og ikke legger den i et annet menneskes hender.

Bare Gud kan rettferdiggjøre den ugudelige, men han kan gjøre det fullkomment. Han kaster våre synder bak sin rygg, han utsletter dem. Han sier at om noen leter etter dem, skal de ikke finnes. Uten noen annen grunn enn sin egen uendelige godhet har han beredt en herlig vei. Ved den kan han gjøre synder som er røde som skarlagen, hvite som snø, og la våre overtredelser være like langt fra oss som øst er fra vest. Han sier: «... og ikke lenger minnes deres synder» (Hebr 8,12). Han går så langt at han gjør ende på synden.

En av de gamle ropte med undring: «Hvem er en Gud som du, en Gud som tar bort misgjerning og går overtredelse forbi for dem som er tilbake av hans arv? Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for han har lyst til miskunnhet» (Mi 7,18).

Her taler vi ikke om rett, eller om at Gud handler med menneskene etter fortjeneste. Vil du handle med den rettferdige Herre på lovens vilkår, vil du finne evig vrede, for det er det du fortjener. Lovet være hans navn, han har ikke gjort med oss etter våre synder. Nå handler han med oss på vilkår av fri nåde og uendelig miskunn, og han sier at han vil ta nådig imot oss og elske oss av hjertet (jf. Hos 14,3.5).

Tro det! For det er helt sikkert at den store Gud kan møte den skyldige med overstrømmende miskunn. Ja, han kan behandle de ugudelige som om de alltid hadde vært gudfryktige.

Les nøye lignelsen om den bortkomne sønnen. Se hvordan den tilgivende faren tar imot vandreren som kommer hjem, med like mye kjærlighet som om han aldri hadde vært borte og aldri hadde gjort seg uren med skjøger. Faren gikk så langt i dette at den eldste broren begynte å knurre, men faren trakk aldri kjærligheten sin tilbake. Å, min bror, hvor skyldig du enn er: Vil du bare komme tilbake til din Gud og Far, så vil han behandle deg som om du aldri hadde gjort noe galt! Han vil se på deg som rettferdig og behandle deg deretter. Hva sier du til dette?

Ser du ikke hvor herlig dette er? Det vil jeg gjerne få fram tydelig. Ingen annen enn Gud ville tenke på å rettferdiggjøre den ugudelige, og ingen annen enn Gud kunne gjøre det – men Herren *kan* gjøre det! Se hvordan apostelen kaster fram utfordringen: «Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør» (Rom 8,33). Har Gud rettferdiggjort et menneske, så er det godt gjort, rettferdig gjort og gjort for evig.

Her om dagen leste jeg i et skrift fullt av hat mot evangeliet og dem som forkynner det. Der het det at vi holder fast på en slags teori og innbiller oss at synden kan tas bort fra mennesket. Vi holder ikke fast på noen teori, vi kunngjør et faktum.

Det største faktum under himmelen er dette: Kristus tar virkelig bort synd ved sitt dyrebare blod. Og for Kristi skyld handler Gud med menneskene på den guddommelige miskunnens vilkår. Han tilgir dem skylden og rettferdiggjør dem – ikke fordi han ser noe i dem eller forutser hva som skal bli i dem, men etter rikdommen av sin miskunn, som lyser i hans eget hjerte.

Dette har vi forkynt, dette forkynner vi, og dette vil vi forkynne så lenge vi lever. «Gud er den som rettferdiggjør» – han rettferdiggjør den ugudelige. Han skammer seg ikke over å gjøre det, og vi skammer oss ikke over å forkynne det.

Den rettferdiggjørelsen som kommer fra Gud selv, kan ingen sette spørsmålstegn ved. Frikjenner dommeren meg, hvem kan da dømme meg? Har den høyeste rett i himmelen og på jorden erklært meg rettferdig, hvem skal da kunne anklage meg? Rettferdiggjørelsen fra Gud gir en vakt samvittighet et fullgodt svar. Ved den ånder Den Hellige Ånd fred over hele vårt vesen, og vi frykter ikke lenger. Med denne rettferdigheten kan vi møte alt brølet og all spotten fra Satan og ugudelige mennesker. Med den skal vi kunne dø, med den skal vi frimodig stå opp igjen og stå fram for den siste, store dommen.

Frimodig skal jeg stå den dag,
for hvem skal meg anklage,
når Herren selv har frigjort meg
fra syndens straff og plage?

Venn, Herren kan utslette alle dine synder. Jeg skyter ikke i blinde når jeg sier dette. «All synd og spott skal menneskene få forlatelse for» (Matt 12,31). Om du så er sunket ned i forbrytelser til halsen, kan han ta bort urenheten med ett ord og si: «Jeg vil, bli ren!» (Matt 8,3). Herren er en stor tilgiver.

«Jeg tror på syndenes forlatelse.»

Gjør du?

Han kan nå, i denne stund, forkynne dommen: «Dine synder er deg forlatt … Gå bort i fred!» (Luk 7,48.50). Og gjør han det, kan ingen makt i himmelen eller under jorden sette deg under mistanke, langt mindre under vrede. Tvil ikke på den allmektige kjærlighetens makt. Du kunne ikke ha tilgitt din neste om han hadde krenket deg slik du har krenket Gud. Men du må ikke måle Guds korn med ditt eget skjeppemål. Hans tanker og veier er like høyt over dine som himmelen er høyt over jorden.

«Ja vel», sier du, «det ville være et stort under om Herren tilgav meg.» Nettopp. Det ville være et herlig under, og derfor vil han nok gjøre det. For han gjør storverk som ingen kan granske, ting vi ikke hadde ventet.

Selv ble jeg slått ned av en forferdelig følelse av skyld, som gjorde livet elendig for meg. Men så hørte jeg budskapet: «Se til meg og bli frelst, alle jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen» (Jes 45,22).[1] Jeg så, og i samme øyeblikk ble jeg rettferdiggjort av Herren. Det jeg så, var Jesus Kristus, gjort til synd for meg, og det synet gav meg hvile. Da de som var bitt av de giftige slangene i ørkenen, så på kobberslangen, ble de straks helbredet. Slik gikk det også med meg da jeg så opp til den korsfestede Frelseren.

Den Hellige Ånd, som gjorde meg i stand til å tro, gav meg fred ved troen. Jeg følte meg like sikker på at jeg var tilgitt, som jeg før hadde følt meg sikker på at jeg var fordømt. Jeg hadde vært sikker på min fordømmelse fordi Guds ord erklærte det, og samvittigheten min vitnet om det. Men da Herren rettferdiggjorde meg, gav de samme vitnene meg like stor visshet om det.

Herrens ord i Skriften sier: «Den som tror på ham, blir ikke dømt» (Joh 3,18). Og samvittigheten min vitnet med meg at jeg trodde, og at Gud er rettferdig når han tilgir meg. Slik har jeg vitnesbyrdet både fra Den Hellige Ånd og fra min egen samvittighet, og de to er enige. Å, hvor jeg ønsker at du som leser dette, ville ta imot Guds vitnesbyrd i denne saken! Da ville du snart ha vitnesbyrdet i deg selv.

Jeg tør si at en synder som Gud har rettferdiggjort, står på enda sikrere grunn enn en rettferdig mann som er rettferdiggjort ved sine gjerninger – om det finnes noen slik. Vi kunne aldri bli sikre på at vi hadde gjort gjerninger nok. Samvittigheten ville alltid være urolig for at vi likevel skulle komme til kort, og vi hadde ikke annet å stole på enn den vaklende dommen fra en domstol som kan ta feil.

Men når Gud selv rettferdiggjør, og Den Hellige Ånd vitner om det ved å gi oss fred med Gud – ja, da kjenner vi at saken er sikker og avgjort, og vi går inn til hvilen. Ingen tunge kan si hvor dyp roen er i den sjelen som har tatt imot Guds fred, den som overgår all forstand. Venn, søk den nå!

[1] NB: «Vend dere til meg og bli frelst …».

Rettferdig og den som rettferdiggjør

Vi har sett den ugudelige bli rettferdiggjort, og vi har tenkt over den store sannheten at bare Gud kan rettferdiggjøre et menneske. Nå går vi et skritt videre og spør: Hvordan kan en rettferdig Gud rettferdiggjøre skyldige mennesker? Her får vi et fullstendig svar i Paulus' ord i Rom 3,21–26. Vi leser alle seks versene, slik at vi får med sammenhengen:

> «Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. – For det er ingen forskjell, alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de syndene som før var gjort. Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tiden som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus.»

La meg her fortelle litt av det jeg selv har opplevd. Da Den Hellige Ånd hadde tak i meg og overbeviste meg om synd, så jeg klart hvor rettferdig Gud er. Hva synden enn var for andre, for meg var den en uutholdelig byrde. Det var ikke så mye at jeg fryktet helvete – jeg fryktet synden. Jeg visste at jeg var så forferdelig skyldig at jeg husker jeg tenkte: Straffet ikke Gud meg for synden, så burde han gjøre det.

Jeg følte at all jordens dommer måtte fordømme en slik synd som min. Jeg satt selv i dommersetet og dømte meg selv til fortapelse. For jeg innrømmet at hadde jeg vært Gud, kunne jeg ikke ha gjort annet enn å sende en så skyldig skapning som meg til det dypeste helvete. Hele tiden lå Guds ære og hans rettferdige styre meg tungt på sinnet. Samvittigheten min ville ikke fått ro om jeg ble tilgitt på en urettferdig måte. Den synden jeg hadde gjort, måtte straffes.

Men så kom spørsmålet: Hvordan kunne Gud være rettferdig og likevel rettferdiggjøre meg, som var så skyldig? Jeg spurte mitt eget hjerte: «Hvordan kan han være rettferdig og likevel den som rettferdiggjør?» Jeg ble trett og lei av dette spørsmålet, og jeg kunne heller ikke se noe svar på det. Jeg kunne i hvert fall aldri ha funnet på et svar som ville gitt samvittigheten min ro.

For meg er læren om forsoningen et av de sikreste bevisene på at Den hellige skrift er inspirert av Gud. Hvem ville – eller kunne – ha tenkt seg at den rettferdige fyrsten skulle dø for de urettferdige opprørerne? Dette er ingen menneskelig mytologi eller drøm fra et dikterisk sinn. Denne måten å sone på er bare kjent blant menneskene fordi den er et faktum. Ingen fantasi kunne ha skapt den. Gud selv har bestemt den. Det er ikke noe noen annen kunne ha funnet på.

Fra barndommen av hadde jeg hørt om frelsesplanen ved Jesu offer. Men i mitt innerste kjente jeg ikke mer til den enn om jeg hadde vært født og oppvokst som hedning i et land langt borte. Lyset var der, men jeg var blind. Herren selv måtte gjøre saken klar for meg. Den kom til meg som en ny åpenbaring – så ny som om jeg aldri hadde lest i Skriften at Jesus er stilt fram som en soning for synder, så Gud kan være rettferdig.

Jeg tror den må komme som en åpenbaring til hvert nyfødt Guds barn, når det enn får se den. Jeg mener den herlige læren om at Herren Jesus har trådt i vårt sted. Jeg fikk forstå at frelse var mulig ved et offer i vårt sted, og at det helt fra begynnelsen var sørget for at noen kunne tre i vårt sted.

Jeg fikk se at han som er Guds Sønn, lik med Faderen fra evighet, fra gammel tid var gjort til paktens hode for et utvalgt folk, så han i den egenskapen kunne lide for dem og frelse dem. Fra begynnelsen var fallet vårt ikke vårt eget, personlige fall. Vi falt i den som representerte oss i pakten, den første Adam. Derfor ble det også mulig for oss å bli reist opp igjen ved en annen representant – ved ham som har påtatt seg å være paktens hode for sitt folk og slik bli deres andre Adam.

Jeg så at jeg var falt ved min første fars synd før jeg selv faktisk hadde syndet. Og jeg gledet meg over at det derfor, rettslig sett, var mulig for meg å bli reist opp ved et annet hode og en annen representant. Adams fall lot en utvei stå åpen: En annen Adam kan rette opp den skaden den første har gjort.

Jeg lengtet etter å bli viss på om det var mulig for en rettferdig Gud å tilgi meg. Da forstod jeg og så i troen at han som er Guds Sønn, ble menneske, og at han i sin dyrebare person bar mine synder på sitt legeme opp på treet. Jeg så at straffen lå på ham for at jeg skulle ha fred, og at jeg ved hans sår hadde fått legedom.

Kjære venn, har du noen gang sett dette? Har du noen gang forstått hvordan Gud kan være fullt ut rettferdig – uten å ettergi straffen og uten å sløve sverdets egg – og likevel uendelig barmhjertig, slik at han kan rettferdiggjøre den ugudelige som vender seg til ham? Det kan han fordi Guds Sønn, uendelig herlig i sin opphøyde person, påtok seg å hevde loven ved å bære den dommen jeg hadde fortjent. Derfor kan Gud gå min synd forbi.

Guds lov ble mer hevdet ved Kristi død enn om alle overtrederne var sendt til helvete. At Guds Sønn led for synden, stadfestet Guds styre herligere enn om hele slekten hadde lidd.

Jesus har båret dødsstraffen for oss. Se, for et under! Der henger han på korset! Dette er det største synet du noen gang vil se. Guds Sønn og Menneskesønnen – der henger han og bærer smerter ingen kan beskrive, en rettferdig

for urettferdige, for å føre oss fram til Gud. Å, for et herlig syn! Den uskyldige straffet! Den hellige fordømt! Han som er velsignet i evighet, gjort til en forbannelse! Den uendelig herlige lider en vanærende død!

Jo mer jeg ser på Guds Sønns lidelser, desto sikrere blir jeg på at de må strekke til i min sak. Hvorfor led han, om ikke for å vende straffen bort fra oss? Har han da vendt den bort ved sin død, så er den vendt bort, og de som tror på ham, trenger ikke frykte den. Slik må det være: Når soningen er gjort, kan Gud tilgi uten at tronen hans rokkes eller lovboken får den minste flekk.

Samvittigheten får et fullt svar på sitt veldige spørsmål. Hvordan Guds vrede mot synden enn er, må den være forferdelig over all beskrivelse.

Moses sa det godt: «Hvem kjenner din vredes styrke?» (Sal 90,11). Men når vi hører herlighetens Herre rope: «Hvorfor har du forlatt meg?» (Matt 27,46), og ser ham oppgi sin ånd, da kjenner vi at Guds rettferdighet har fått fullt og rikelig oppreisning. Den fikk det ved at en så guddommelig person var så fullkomment lydig og døde en så forferdelig død. Når Gud selv bøyer seg for sin egen lov, hva mer kan gjøres? Det er mer fortjeneste i forsoningen enn det er tap i hele menneskeslektens synd.

Det store havet av Jesu kjærlige selvoppofrelse kan sluke fjellene av våre synder, ja, alle sammen. Fordi denne ene representanten er uendelig god, kan Herren godt se med velbehag på andre mennesker, hvor uverdige de enn er i og av seg selv. Det var et under over alle under at Herren Jesus Kristus skulle stå i vårt sted.

Men det har han gjort. «Det er fullbrakt!» (Joh 19,30). Gud vil spare synderen fordi han ikke sparte sin Sønn. Gud kan gå våre overtredelser forbi fordi han for over atten hundre år siden la disse overtredelsene på sin enbårne Sønn. Tror du på Jesus – det er det alt kommer an på – da er dine synder båret bort av ham som var sitt folks syndebukk.

Hva vil det si å tro på ham? Det er ikke bare å si: «Han er Gud og Frelseren.» Det er å stole helt og fullt på ham og ta imot ham som hele din frelse, fra nå av og for alltid – din Herre, din Mester, ditt alt.

Vil du ha Jesus, så har han deg allerede. Tror du på ham, sier jeg deg, kan du ikke komme til helvete. For da ville Kristi offer være uten kraft. Det kan ikke være slik at et offer blir godtatt, og at den sjelen som offeret ble godtatt for, likevel må dø. Om den troende sjelen kunne bli fordømt, hvorfor trengtes da et offer? Døde Jesus for meg, hvorfor skulle da jeg også dø?

Hver troende kan holde fast på at offeret virkelig ble båret fram for ham. I troen har han lagt hendene sine på det og gjort det til sitt eget. Derfor kan han være trygg på at han aldri kan gå fortapt. Herren ville ikke ta imot dette offeret for oss og så dømme oss til døden. Herren kan ikke lese vår tilgivelse skrevet i sin egen Sønns blod og så slå oss. Det er umulig. Å, om du nå med en gang måtte få nåde til å se hen til Jesus og begynne ved begynnelsen – ved Jesus, som er miskunnens kilde for det skyldige mennesket!

«Han rettferdiggjør den ugudelige» (Rom 4,5). «Gud er den som rettferdiggjør» (Rom 8,33). Derfor, og bare derfor, kan det skje, og han gjør det ved sonofferet som hans guddommelige Sønn bar fram. Derfor kan det gjøres rett-

ferdig – så rettferdig at ingen noen gang vil ha noe å innvende. Det kan gjøres så fullkomment at ingen skal kunne nekte for at rettferdiggjørelsen gjelder, på den siste, store dagen når himmel og jord skal forgå. «Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død … Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør» (Rom 8,34.33).

Nå da, du stakkars sjel! Vil du komme inn i denne livbåten akkurat som du er? Her er redning fra vraket! Ta imot den sikre befrielsen. «Jeg har ingenting med meg», sier du. Du blir ikke bedt om å ta med deg noe. Menn som flykter for livet, lar klærne bli igjen. Flykt for livet, akkurat som du er!

Jeg vil fortelle deg dette om meg selv for å oppmuntre deg. Hele mitt håp om himmelen – det eneste jeg har – ligger i den fullkomne forsoningen som ble fullbrakt på Golgata kors for de ugudelige. På den stoler jeg trygt. Jeg har ikke skyggen av håp noe annet sted. Du står i samme stilling som jeg, for ingen av oss har noe eget verd som vi kan sette vår lit til.

La oss ta hverandre i hånden og stå sammen ved foten av korset. La oss en gang for alle kaste sjelene våre på ham som utøste sitt blod for de skyldige. Vi skal bli frelst ved én og samme Frelser. Går du fortapt fordi du stolte på ham, må jeg også gå fortapt. Hva mer kan jeg gjøre for å vise at jeg selv stoler på det evangeliet jeg legger fram for deg?

Om å bli fri fra å synde

Her vil jeg si et par tydelige ord til dem som forstår at vi blir rettferdiggjort ved troen på Kristus Jesus, men som plages av at de ikke klarer å holde opp med å synde. Vi kan aldri bli lykkelige, rolige eller åndelig friske før vi blir hellige. Vi må bli kvitt synden. Men hvordan skal det skje? For mange er dette et spørsmål om liv eller død.

Den gamle naturen er svært sterk. De har prøvd å binde og temme den, men den lar seg ikke kue. Enda de gjerne vil bli bedre, merker de at de blir verre enn før. Hjertet er så hardt, viljen så trassig, lidenskapene så voldsomme, tankene så spredte, sinnet så ustyrlig og begjærene så ville at mennesket føler at det har en hule full av villdyr inne i seg. De vil heller ete ham opp enn la seg styre av ham.

Vi kan si om vår falne natur det Herren sa til Job om Leviatan: «Kan du leke med den som med en fugl eller sette et bånd på den for dine små piker?» (Job 40,24). Du kunne like gjerne håpe å holde nordavinden i din hule hånd som å styre de stormende maktene i vår falne natur ved egen styrke. Dette er en større bedrift enn noen av Herkules' bedrifter i sagnene. Her må Gud til.

«Jeg kunne nok tro at Jesus vil tilgi synd,» sier en. «Men min ulykke er at jeg synder igjen, og at jeg kjenner en så forferdelig dragning mot det onde inne i meg. En stein som kastes opp i luften, faller snart ned på jorden igjen. Slik er det med meg også. En inderlig preken sender meg opp mot himmelen, men så faller jeg tilbake i min sløve tilstand. Å, syndens basiliskblikk trollbinder meg så lett! Og jeg holdes så fast i trolldommen at jeg ikke kommer meg unna min egen dårskap.»

Kjære venn, frelsen ville vært en sørgelig ufullendt sak hvis den ikke tok seg av denne delen av vår fortapte tilstand. Vi trenger å bli renset, ikke bare tilgitt. Rettferdiggjørelse uten helliggjørelse ville slett ikke være noen frelse. Det ville være å kalle den spedalske ren, men la ham dø av sykdommen. Det ville være å tilgi opprøret, men la opprøreren forbli en fiende av sin konge.

Det ville fjerne følgene, men overse årsaken, og da ville saken vært uendelig håpløs for oss. Det ville stanse strømmen for en tid, men la en kilde av urenhet stå åpen, og før eller senere ville den bryte fram med enda større kraft.

Husk at Herren Jesus kom for å ta bort synden på tre måter: Han kom for å ta bort syndens straff, syndens makt og til slutt syndens nærvær. Den andre delen kan du nå med en gang – syndens makt kan bli brutt på et øyeblikk. Da er du på

vei mot den tredje, at syndens nærvær blir tatt bort. «Dere vet at han er åpenbart for å ta bort våre synder» (1 Joh 3,5).

Engelen sa om vår Herre: «Du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Matt 1,21). Vår Herre Jesus kom for å gjøre ende på djevelens gjerninger i oss (1 Joh 3,8). Det som ble sagt ved vår Herres fødsel, ble også kunngjort i hans død. Da soldaten stakk spydet inn i siden hans, kom det ut blod og vann (Joh 19,34). Det viste den dobbelte legedommen som fridde oss både fra syndens skyld og fra dens smitte.

Kanskje plages du likevel av syndens makt og av dragningen i din egen natur – og det har du god grunn til. Da har jeg et løfte til deg. Grip det i tro, for det hører til nådens pakt, som er ordnet i alle ting og står fast. Gud, som ikke kan lyve, har sagt i Esekiel 36,26: «Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i dere. Jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte.»

Du ser at det står «jeg vil» og «jeg vil», «jeg vil gi» og «jeg vil ta bort». Slik taler kongenes Konge, han som er mektig til å gjøre alt han vil. Ikke ett av hans ord skal noen gang falle til jorden.

Herren vet godt at du ikke kan forvandle ditt eget hjerte eller rense din egen natur. Men han vet også at han selv kan gjøre begge deler. Han kan få etiopieren til å skifte hud og leoparden sine flekker (Jer 13,23). Hør dette og undre deg: Han kan skape deg på nytt, han kan la deg bli født på ny. Det er et nådens under, men Den Hellige Ånd vil gjøre det.

Tenk om noen kunne stå ved foten av Niagarafallene og si et ord som fikk Niagaraelven til å snu og renne oppover det store stupet som den nå styrter ned over med veldig kraft. Det ville vært et forunderlig syn. Ikke noe annet enn Guds kraft kunne gjøre et slikt under. Men det ville bare være et passende bilde på det som måtte skje om dragningen i din natur skulle snu og flyte den motsatte veien.

«For Gud er alt mulig» (Matt 19,26). Han kan snu strømmen i ditt liv og retningen på dine lyster. I stedet for at du går nedover, bort fra Gud, kan han få hele ditt vesen til å gå oppover, mot Gud. Det er nettopp dette Gud har lovet å gjøre for alle som er i pakten, og av Skriften vet vi at alle troende er i pakten. La meg lese ordene igjen:

«Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i dere. Jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte» (Esek 36,26).

For et underfullt løfte! Det har sitt ja og amen i Kristus Jesus, Gud til ære ved oss (2 Kor 1,20). Tar vi imot det som sant og gjør det til vårt eget, skal vi få se det oppfylt i oss. I dager og år som kommer, skal vi kunne synge om den underfulle forvandlingen som Guds store nåde har virket i oss.

Det er verdt å tenke over at når Herren tar bort steinhjertet, er den gjerningen gjort. Og når den først er gjort, kan ingen makt noen gang ta bort det nye hjertet og den rette ånden som han gir oss. «Gud angrer ikke sine nådegaver og sitt kall» (Rom 11,29). Han tar ikke tilbake det han en gang har gitt. La ham fornye deg, så blir du fornyet.

Menneskets egne forbedringer og renselser tar snart slutt, for «hunden vender tilbake til sitt eget spy» (2 Pet 2,22). Men når Gud setter et nytt hjerte inn i

oss, er det nye hjertet der for alltid, og det blir aldri et steinhjerte igjen. Han som gjorde det til et kjødhjerte, vil bevare det slik. Derfor kan vi fryde og glede oss for alltid over det Gud skaper i sitt nåderike.

La meg si det helt enkelt. Har du noen gang hørt Rowland Hills bilde av katten og grisen? Jeg vil fortelle det på min egen måte, for å belyse vår Frelsers sterke ord: «Dere må bli født på ny!» (Joh 3,7).

Ser du katten der? For et renslig dyr! Så flink den er til å vaske seg med tungen og potene! Det er riktig en fornøyelse å se på. Har du noen gang sett en gris gjøre det? Nei, aldri. Det strider mot naturen dens. Den vil heller velte seg i sølen. Gå og lær en gris å vaske seg selv, og se hvor lite du får ut av det. Det ville vært en stor forbedring for renholdet om svin kunne bli rene. Lær dem å vaske seg og holde seg rene, slik katten gjør! Bortkastet strev.

Du kan vaske en gris med makt, men den skynder seg tilbake til sølen og er snart like skitten som før. Den eneste måten du kan få en gris til å vaske seg på, er å forvandle den til en katt. Da vil den vaske seg og være ren – men ikke før! Tenk deg at forvandlingen har skjedd. Det som var vanskelig eller umulig, er da lett nok. Svinet kan heretter oppholde seg i stuene dine.

Slik er det med et ugudelig menneske. Du kan ikke tvinge ham til å gjøre det et gjenfødt menneske gjør av et villig hjerte. Du kan lære ham og gå foran med et godt eksempel, men han kan ikke lære hellighetens kunst. Han har ingen lyst til den, for naturen hans drar ham den motsatte veien. Men når Herren gjør ham til et nytt menneske, ser alle ting annerledes ut.

Så stor er denne forandringen at jeg en gang hørte en nyomvendt si: «Enten er hele verden forandret, eller så er det jeg.» Den nye naturen følger det rette like naturlig som den gamle gikk etter det gale.

For en velsignelse å få en slik natur! Bare Den Hellige Ånd kan gi den.

Har du noen gang tenkt over hvor underfullt det er at Herren gir et menneske et nytt hjerte og en rett ånd? Du har kanskje sett en hummer som har mistet en klo i slagsmål med en annen, og så har det vokst ut en ny. Det er bemerkelsesverdig. Men at et menneske skal få et nytt hjerte, er langt mer bemerkelsesverdig. Det er sannelig et under som går over naturens evner.

Se på treet der. Hugger du av noen av greinene, kan det vokse ut andre i stedet. Men kan du forandre treets natur? Kan du gjøre den sure saften søt? Kan du få tornebusken til å bære fiken? Du kan pode inn noe bedre, og det er det bildet naturen gir oss av nådens gjerning. Men å forvandle selve livssaften i treet ville sannelig være et under. En så mektig og underfull forvandling virker Gud i alle som tror på Jesus.

Overgir du deg i hans guddommelige hender, vil Herren forandre naturen din. Han vil legge den gamle naturen under seg og blåse nytt liv i deg. Sett din lit til Herren Jesus Kristus, så vil han ta bort steinhjertet av ditt kjød og gi deg et kjødhjerte. Der alt var hardt, skal alt bli mykt. Der alt var ondt, skal alt bli godt. Der alt dro nedover, skal alt stige oppover med en kraft som ikke lar seg stanse.

Vredens løve skal vike for saktmodighetens lam. Urenhetens ravn skal flykte for renhetens due. Og falskhetens onde slange skal knuses under sannhetens hæl.

Med egne øyne har jeg sett så underfulle forvandlinger i moralsk og åndelig karakter at jeg ikke fortviler over noen. Om det hadde passet seg, kunne jeg nevnt for dere noen som en gang var utuktige kvinner, men som nå er rene som den hvite snø. Jeg kunne nevnt menn som før spottet Gud, men som nå gleder alle rundt seg med sin varme gudsfrykt. Tyver er blitt ærlige, drankere edrue, løgnere sannferdige og spottere nidkjære for Guds rike.

Overalt der Guds nåde er blitt åpenbart for et menneske, har den opptuktet ham «til å fornekte ugudelighet og de verdslige lystene, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er» (Tit 2,12). Og, kjære leser, den vil gjøre det samme for deg.

«Jeg kan ikke gjøre denne forandringen,» sier en. Hvem har sagt at du kunne det? Det skriftstedet vi har sitert, taler ikke om hva mennesket vil gjøre, men om hva Gud vil gjøre. Det er Guds løfte, og det er hans sak å stå ved det han har forpliktet seg til. Stol på at han vil oppfylle sitt ord for deg, så skal det skje.

«Men hvordan skal det skje?» Hva angår det deg? Må Herren forklare hvordan han går fram, før du vil tro ham? Hvordan Herren arbeider i denne saken, er en stor hemmelighet: Den Hellige Ånd gjør det. Han som har gitt løftet, har ansvaret for å holde det, og han er i stand til det.

Gud, som lover denne underfulle forvandlingen, vil sikkert virke den i dem som tar imot Jesus. For alle dem som tar imot ham, gir han rett til å bli Guds barn (Joh 1,12). Å, om du ville tro det! Å, om du ville yte den nådige Herre den rettferdighet å tro at han kan og vil gjøre dette for deg, hvor stort et under det enn er!

Å, om du ville tro at Gud ikke kan lyve! Å, om du ville stole på at han gir deg et nytt hjerte og en ren ånd, for han kan gjøre det! Må Herren gi deg tro på sitt løfte, tro på sin Sønn, tro på Den Hellige Ånd og tro på ham selv. Ham være lov og ære og herlighet i all evighet! Amen.

Av nåde ved tro

«For av nåde er dere frelst, ved tro» (Ef 2,8).

Jeg tror det er godt at vi stanser litt og går et skritt til side. Jeg vil be deg, min leser, om å se med hellig ærefrykt på hovedkilden til vår frelse, og det er Guds nåde.

«Av nåde er dere frelst.» Fordi Gud er nådig, blir syndige mennesker tilgitt, omvendt, renset og frelst. De blir ikke frelst på grunn av noe i dem selv, eller noe som noen gang kan finnes i dem, men på grunn av Guds grenseløse kjærlighet, godhet, medlidenhet, barmhjertighet og nåde. Bli derfor stående et øyeblikk ved kilden. Se den rene elven med livets vann, som strømmer ut fra Guds og Lammets trone (Åp 22,1)!

Hvilket dyp er ikke Guds nåde! Hvem kan vel nå bunnen i den?

Som alle Guds andre egenskaper er den uendelig. Gud er full av kjærlighet, for «Gud er kjærlighet» (1 Joh 4,8). Gud er full av godhet, og selve navnet «Gud» er tatt av ordet «god». Grenseløs godhet og kjærlighet er selve Guddommens vesen. Det er fordi «hans miskunnhet varer til evig tid» (Sal 136,1) at menneskene ikke går til grunne. Og det er fordi «hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt» (Klag 3,22) at syndere blir ført til ham og tilgitt.

Husk dette! Ellers kan du fare vill. Du kan feste tanken så sterkt ved troen, som er kanalen frelsen kommer gjennom, at du glemmer nåden, som er utspringet og kilden til selve troen. Troen er Guds nådegjerning i oss. «Ingen kan si: Jesus er Herre! – uten i Den Hellige Ånd» (1 Kor 12,3). «Ingen kan komme til meg,» sier Kristus, «uten at Faderen som har sendt meg, drar ham» (Joh 6,44). Troen er altså å komme til Kristus, og den er en frukt av at Gud drar.

Nåden er den første og den siste drivkraften i frelsen. Troen har stor betydning, men den er likevel bare en viktig del av det maskineriet som nåden bruker. Vi er frelst «ved tro», men det er «av nåde». La disse ordene lyde som med erkeengelens basun: «Av nåde er dere frelst.» For et gledesbudskap til de uverdige!

Troen er som en kanal eller et vannrør. Nåden er kilden og strømmen. Troen er vannledningen som nådens elv renner gjennom, ned til menneskebarna for å slukke tørsten deres. Det er ille når vannledningen er brutt.

Det er trist å se alle de prektige vannledningene rundt Roma, som ikke lenger fører vann inn til byen fordi buene er brutt og de herlige byggverkene ligger i ruiner. Vannledningen må holdes i stand for å kunne føre strømmen. Slik må

også troen være sann og sunn. Den må gå helt opp til Gud og komme helt ned til oss, så den kan bli en kanal som fører nåden fram til våre sjeler.

Men jeg minner deg igjen om at troen er kanalen eller ledningen, ikke selve kilden. Vi må ikke stole så mye på den at vi setter den høyere enn den guddommelige kilden til all velsignelse, som er Guds nåde. Gjør aldri troen din til en Kristus, og tenk aldri på den som om den var selve kilden til din frelse. Vi finner livet ved å se på Jesus (Hebr 12,2), ikke ved å se på vår egen tro. Ved troen blir alle ting mulige for oss. Men kraften ligger ikke i troen. Den ligger i den Gud som troen stoler på.

Nåden er lokomotivet, og troen er kjettingen som fester sjelens vogn til den sterke drivkraften. Troens rettferdighet er ikke at troen er moralsk fremragende. Den er Jesu Kristi rettferdighet, som troen griper og tar til seg. Den freden vi har i sjelen, kommer ikke fra vår egen tro. Den kommer fra ham som er vår fred (Ef 2,14). Troen rører ved minnedusken på kappen hans, og en kraft går ut fra ham til sjelen (Luk 8,44–46).

Legg derfor merke til, kjære venn, at en svak tro ikke vil ødelegge deg. En skjelvende hånd kan ta imot en gave av gull.

Herrens frelse kan komme til oss om vi så bare har tro som et sennepsfrø (Matt 17,20). Makten ligger i Guds nåde, ikke i vår tro. Store budskap kan sendes gjennom tynne tråder. Slik kan Den Hellige Ånds vitnesbyrd, som gir fred, nå hjertet gjennom en tro så tynn som en tråd, en tro som knapt synes å kunne bære sin egen vekt.

Tenk mer på ham du ser på, enn på selve det å se. Du må se bort også fra ditt eget blikk og ikke se noe annet enn Jesus og Guds nåde, som er åpenbart i ham.

Troen – hva er den?

Hva er denne troen som det er sagt om: «For av nåde er dere frelst, ved tro»? Det finnes mange beskrivelser av troen. Men nesten alle forklaringene jeg har sett, har fått meg til å forstå den mindre enn før jeg leste dem. En svart mann sa en gang, da han hadde lest opp kapitlet, at nå skulle han «forvirre» det. Han mente nok å «forklare» det, men det er godt mulig at han gjorde nettopp det han sa.

Slik kan vi også forklare troen helt til ingen forstår den. Jeg håper jeg ikke gjør meg skyldig i den feilen. Troen er den enkleste av alle ting. Kanskje er den vanskeligere å forklare nettopp fordi den er så enkel.

Hva er troen? Den består av tre ting: kunnskap, tro og tillit. Kunnskapen kommer først.

«Hvordan kan de tro på en som de ikke har hørt om?» (Rom 10,14). Jeg må bli kjent med en ting før jeg i det hele tatt kan tro den. «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører» (Rom 10,17). Vi må først høre, så vi vet hva vi skal tro. «De som kjenner ditt navn, stoler på deg» (Sal 9,11). Noe kunnskap er nødvendig for å tro, og derfor er det så viktig å få kunnskap.

«Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve» (Jes 55,3). Slik lød ordet fra profeten i gammel tid, og det er fremdeles evangeliets ord. Gransk Skriftene og se hva Den Hellige Ånd lærer om Kristus og hans frelse. Søk å kjenne Gud, «for den som trer fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham» (Hebr 11,6). Måtte han gi deg «den Ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham» (Jes 11,2).

Kjenn evangeliet! Vit hva det gode budskapet er, og hvordan det taler om den frie nåde og om hjertets forandring, om å bli Guds barn og om utallige andre velsignelser. Kjenn særlig Kristus Jesus, Guds Sønn og menneskenes Frelser. Ved sin menneskelige natur er han ett med oss, og likevel er han ett med Gud. Derfor kan han være mellommann mellom Gud og mennesker. Han kan legge sin hånd på begge og være bindeleddet mellom synderen og hele jordens Dommer.

Strekk deg etter å lære Kristus bedre og bedre å kjenne. Strekk deg særlig etter å kjenne hans offer. Det er midtpunktet troen sikter mot, det punktet den frelsende troen først og fremst fester seg ved: «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser» (2 Kor 5,19).

Vit at han ble en forbannelse for oss, for det står skrevet: «Forbannet er hver den som henger på et tre» (Gal 3,13). Drikk dypt av den kilden som lærer at

Kristus trådte i vårt sted. Der finnes den største trøst som skyldige menneskebarn kan få, for Herren har «gjort ham til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2 Kor 5,21). Troen begynner med kunnskap.

Så blir hjertet ført til å tro at dette er sant. Sjelen tror at Gud er til, og at han hører når oppriktige hjerter roper. Den tror at evangeliet er fra Gud, og at rettferdiggjørelsen ved tro er den store sannheten som Gud ved sin Ånd har åpenbart tydeligere enn før i disse siste dager. Så tror hjertet at Jesus virkelig og i sannhet er vår Gud og Frelser, menneskenes gjenløser, profet, prest og konge for sitt folk.

Alt dette må tas imot som urokkelig sannhet som ikke skal trekkes i tvil. Jeg ber om at du må komme dit med en gang. Kom til den faste visshet at Jesu blod, Guds Sønns blod, «renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7). Hans offer for menneskenes skyld er fullgyldig og velbehagelig for Gud, så den som tror på Jesus, ikke skal bli fordømt.

Tro disse sannhetene slik du tror enhver annen beretning. Forskjellen mellom vanlig tro og frelsende tro ligger først og fremst i hva den tror på. Tro Guds vitnesbyrd akkurat slik du tror på det din egen far eller venn vitner.

«Tar vi imot menneskers vitnesbyrd, så er Guds vitnesbyrd større» (1 Joh 5,9).

Nå er du kommet nærmere troen. Bare én ting mangler før den er fullstendig, og det er tillit. Overgi deg til den barmhjertige Gud. Sett ditt håp til det nådige evangeliet. Betro din sjel til Frelseren som døde og lever. Vask syndene dine bort i det blodet som har kjøpt deg fri. Ta imot hans fullkomne rettferdighet, så er alt godt. Tilliten er troens livskraft. Uten den finnes det ingen frelsende tro.

Puritanerne pleide å forklare troen med et ord som betyr å hvile på noe. Det betyr å lene seg til eller på noe. Len deg på samme måte på Kristus, med hele din byrde. Et enda bedre bilde er å legge seg flat på en klippe og strekke seg ut i full lengde for å hvile på den. Legg deg på Kristus! Kast deg på ham, hvil i ham, overgi deg helt til ham. Når du har gjort det, har du brukt den frelsende troen.

Troen er ikke noe blindt, for troen begynner med kunnskap. Den er ikke tomme tankespinn, for den tror fakta som den er viss på. Den er heller ikke noe drømmende og verdensfjernt, for troen har tillit til sannheten i Guds åpenbaring og overgir seg til den. Dette er én måte å beskrive troen på. Jeg lurer på om jeg allerede har forvirret begrepet.

La meg prøve igjen. Troen er vissheten om at Kristus er den han blir sagt å være, at han vil gjøre det han har lovet å gjøre, og at vi venter dette av ham.

Skriften sier om Jesus Kristus at han er Gud, Gud i menneskelig kjød, og at han er fullkommen. Den sier at han ble gjort til et syndoffer for vår skyld, og at han bar synden på sitt legeme opp på treet (1 Pet 2,24). Skriften sier om ham at han har gjort ende på overtredelsen, forseglet synder og ført fram en evig rettferdighet (Dan 9,24).

Skriften forteller oss videre at han stod opp igjen, og at han alltid lever for å gå i forbønn for oss (Hebr 7,25). Den forteller at han er gått inn i herligheten og har tatt himmelen i eie for sitt folk, og at han snart skal komme igjen og «dømme verden med rettferdighet og folkene med trofasthet» (Sal 96,13). Vi må tro fullt og fast at det er slik.

For dette er Faderens vitnesbyrd, da han sa: «Dette er min Sønn, den elskede! … Hør ham!» (Matt 17,5). Det vitner også Gud Den Hellige Ånd om. Ånden har vitnet om Kristus både gjennom Ordet, ved mange slags under og ved det han virker i menneskers hjerter. Vi må tro at dette vitnesbyrdet er sant.

Troen er også viss på at Kristus vil gjøre det han har lovet. Han har lovet at han slett ikke vil støte ut noen som kommer til ham (Joh 6,37). Da er det også sikkert at han ikke vil støte oss ut om vi kommer til ham. Jesus har sagt: «Det vannet jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv» (Joh 4,14). Troen er viss på at det må være sant. Får vi dette levende vannet fra Kristus, vil det bli i oss og velle fram inne i oss i strømmer av hellig liv.

Alt det Kristus har lovet å gjøre, vil han gjøre. Det må vi stole så fullt på at vi venter tilgivelse, rettferdiggjørelse, bevarelse og evig herlighet av hans hånd, slik han har lovet.

Så kommer det neste nødvendige skrittet. Jesus er den han blir sagt å være. Jesus vil gjøre det han sier at han vil gjøre. Derfor må hver og en av oss stole på ham og si: «Han vil være for meg det han sier at han er. Og han vil gjøre for meg det han har lovet å gjøre. Jeg overgir meg i hendene på ham som er satt til å frelse, så han kan frelse meg. Jeg stoler på hans løfte om at han vil gjøre slik han har sagt.»

Dette er en frelsende tro, og den som har den, har evig liv. Hvilken nød og fare han enn er i, hvor mørk og nedslått han enn føler seg, og hvor stor hans svakhet og synd enn er, skal han aldri komme under fordømmelsen, så sant han har denne troen på Kristus Jesus.

Måtte denne forklaringen være til nytte! Jeg håper Guds Ånd vil bruke den til å lede min leser til fred med en gang. «Frykt ikke, bare tro!» (Mark 5,36). Tro, og kom til ro.

Det jeg frykter, er at leseren skal slå seg til ro med å forstå hva som skal gjøres, men aldri gjøre det. Den minste sanne tro som virkelig er i arbeid, er bedre enn den beste forestillingen om troen som bare svever omkring i tankenes verden. Det viktigste er å tro på Herren Jesus nå.

Bry deg aldri om forklaringer og beskrivelser. En sulten mann spiser, selv om han ikke forstår hva maten består av, hvordan munnen er bygd, eller hvordan fordøyelsen foregår. En annen, langt lærdere mann forstår anatomien til bunns, men spiser han ikke, vil han dø med all sin kunnskap.

Det er uten tvil mange i helvete i denne stund som forstod læren om troen, men ikke trodde. Men det finnes ikke én som har stolt på Herren og er blitt støtt bort, selv om han aldri har kunnet beskrive troen sin klart. Å, kjære leser, ta imot Jesus i ditt hjerte, så skal du leve for evig! «Den som tror på Sønnen, har evig liv» (Joh 3,36).

Hvordan kan troen belyses?

For å gjøre saken om troen enda klarere vil jeg gi noen få bilder. Bare Den Hellige Ånd kan få min leser til å se. Likevel er det min plikt og min glede å gi alt det lys jeg kan, og be Herren Gud åpne blinde øyne. Å, om min leser ville be den samme bønnen for seg selv!

Den troen som frelser, har sitt motstykke i menneskekroppen.

Troen er øyet som ser. Med øyet henter vi det som er langt borte, inn i sinnet. Med ett blikk kan vi hente solen og de fjerne stjernene inn i sinnet. Slik bringer vi Herren Jesus nær når vi stoler på ham. Han er langt borte i himmelen, men han kommer inn i hjertene våre. Bare se på Jesus! For det er sant som sangen sier:

Det er liv i et blikk opp til korset, det er liv nå for deg.

Troen er hånden som griper. Når hånden vår griper noe og tar det til seg, gjør den akkurat det troen gjør når den tar Kristus og velsignelsene i hans forløsning til seg. Troen sier: «Jesus er min.» Troen hører om blodet som gir tilgivelse, og roper: «Jeg tar imot det til tilgivelse for meg.» Troen kaller arven etter den døende Jesus sin egen.

Og den er dens egen, for troen er Kristi arving. Han har gitt seg selv og alt han har, til troen. Ta det nåden har gjort i stand for deg, min venn! Du blir ikke noen tyv, for du har Guds tillatelse: «Den som vil, han får ta livets vann for intet!» (Åp 22,17). Den som kan eie en skatt bare ved å gripe den, er virkelig en tosk om han blir værende fattig.

Troen er munnen som får sin næring av Kristus. Før maten kan styrke oss, må den tas inn. Det er en enkel sak, dette å spise og drikke. Vi tar villig maten inn i munnen. Så lar vi den gli ned i kroppen, der den tas opp og fordeles. Paulus skriver i Romerbrevet, i det tiende kapitlet: «Ordet er deg nær, i din munn» (Rom 10,8). Nå gjelder det bare å svelge det og la det gå ned i sjelen.

Å, om menneskene hadde matlyst! For den som er sulten og ser mat foran seg, trenger ingen opplæring i hvordan han skal spise. «Gi meg kniv, gaffel og anledning,» sier han. Resten klarer han fint selv. Sannelig, et hjerte som hungrer og tørster etter Kristus, trenger bare å få vite at han er gitt fritt. Da vil det straks ta imot ham.

Har min leser det slik, bør han ikke nøle med å ta imot Jesus. Han kan være viss på at han aldri vil bli klandret for det. For «alle dem som tok imot ham, dem

ga han rett til å bli Guds barn» (Joh 1,12). Han støter aldri noen bort, men alle som kommer, gir han rett til å være barn for alltid.

Det daglige arbeidet belyser troen på mange måter. Bonden graver godt såkorn ned i jorden. Han venter at det ikke bare skal leve, men bli mangedoblet. Han tror på løftet om at «såtid og høst» aldri skal ta slutt (1 Mos 8,22), og han blir lønnet for troen sin.

Kjøpmannen setter pengene sine i banken for å få renter, og han stoler på at banken er ærlig og solid. Han legger kapitalen sin i andres hender og føler seg langt roligere enn om han hadde det rene gullet låst inne i et jernskap.

Sjømannen overlater seg til havet. Når han flyter av sted, er farkosten fri av bunnen og hviler på det bølgende havet. Han kunne ikke flyte om han ikke overlot seg helt til vannet.

Gullsmeden kaster det dyrebare metallet inn i ilden, som synes ivrig etter å fortære det. Men han får det tilbake fra smeltedigelen, renset av heten.

Du kan ikke snu deg noe sted i livet uten å se troen i virksomhet, mellom menneske og menneske eller mellom mennesket og naturens lover. Akkurat slik vi stoler på andre i det daglige livet, skal vi også stole på Gud slik han åpenbarer seg i Kristus Jesus.

Troen har forskjellige grader, alt etter hvor mye kunnskap og vekst i nåden en har. Noen ganger er ikke troen stort mer enn et enkelt grep om Kristus – en følelse av å være avhengig og en vilje til å være det.

Når du er nede ved sjøen, ser du albueskjell som sitter fast på berget. Du går forsiktig bort til berget, og med spaserstokken gir du plutselig albueskjellet et slag. Straks faller det av. Prøv å gjøre det samme med det neste. Du har advart det. Det hørte slaget naboen fikk, og nå klamrer det seg fast av all sin kraft. Det får du aldri løs. Slå så mye du vil – du kunne like gjerne slå berget i stykker.

Vår lille venn albueskjellet vet ikke mye, men det klamrer seg til berget. Det kan ikke fortelle oss noe om hva det klamrer seg til. Det vet ingenting om hvordan berget er dannet, men det klamrer seg fast. Det har funnet noe å klamre seg til. Mer vet det ikke, men den kunnskapen bruker det til å klamre seg til klippen som er dets frelse. Å klamre seg fast er albueskjellets liv.

Tusener av Guds folk har ikke større tro enn dette. Men de vet nok til å klamre seg til Jesus av hele sin sjel og sitt hjerte, og det er nok. Jesus Kristus er for dem en sterk og mektig Frelser, lik en klippe som ikke rokkes og ikke forandres. De holder seg fast ved ham av all kraft, og dette grepet frelser dem. Leser, kan ikke du klamre deg fast? Gjør det nå!

En annen form for tro ser vi når et menneske stoler på en annen og følger ham fordi han vet at den andre står over ham. Jeg tror ikke albueskjellet vet noe om berget. Men i denne formen for tro er det mer kunnskap. En blind mann overlater seg til føreren sin fordi han vet at vennen kan se. Full av tillit går han trygt dit føreren leder ham.

Er han født blind, vet han ikke hva syn er. Men han vet at det finnes noe som heter syn, og at vennen hans har det. Derfor legger han frimodig hånden sin i hånden til den som ser, og lar seg lede. «For vi vandrer i tro, ikke i beskuelse» (2 Kor 5,7). «Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20,29).

Et bedre bilde på troen finnes knapt. Vi vet at Jesus har fortjeneste, makt og velsignelse som vi ikke har. Derfor overgir vi oss med glede til ham, og han skuffer aldri tilliten vår.

Enhver skolegutt må vise tro mens han lærer. Læreren underviser ham i geografi og forteller hvordan jorden ser ut, og at det finnes visse store riker og byer. Gutten vet ikke selv at det er slik. Han vet det bare fordi han tror læreren og bøkene han får.

Slik må også du gjøre med Kristus om du skal bli frelst. Du må lære det fordi han sier det, og tro det fordi han forsikrer deg om at det er slik. Og du må overgi deg til ham fordi han lover at du da skal bli frelst.

Nesten alt du og jeg vet, har vi fått ved tro. Når det er gjort en vitenskapelig oppdagelse, er vi sikre på at den stemmer. Hva bygger vi troen vår på? På ordet til velkjente lærde menn som har vist seg å være til å stole på. Vi har aldri selv sett forsøkene deres eller gjort dem, men vi tror det de sier.

Slik må du også gjøre med Kristus. Han lærer deg visse sannheter, og derfor skal du bli hans disippel, tro hans ord og overgi deg til ham. Han står uendelig høyt over deg, og han gir seg til deg som din Herre og Mester. Vil du ta imot ham og tro hans ord, skal du bli frelst.

En annen og høyere form for tro er den som springer ut av kjærlighet. Hvorfor stoler et barn på faren sin? Du og jeg vet litt mer om faren enn barnet gjør, men vi stoler ikke fullt så ubetinget på ham. Grunnen til at barnet stoler på faren, er at det elsker ham.

Lykkelige og salige er de som har en fast tro på Jesus, blandet med en dyp kjærlighet til ham. De er vunnet av hans person, og de gleder seg over oppdraget hans. De blir revet med av den godheten han har vist, og de kan ikke la være å stole på ham, for de beundrer, ærer og elsker ham så høyt.

Det er vanskelig å tvile på noen du elsker. Blir en først drevet til det, kommer sjalusien, en fryktelig lidenskap som er sterk som døden og hard som dødsriket (Høys 8,6). Men før en slik hjertesorg kommer, er kjærligheten full av tillit.

Den kjærlige tilliten til Frelseren kan belyses slik. En kvinne er gift med en av de mest ansette legene. Hun blir rammet av en farlig sykdom. Likevel er hun forunderlig rolig, for mannen hennes har studert nettopp denne sykdommen inngående og har helbredet tusener som har vært like hardt rammet. Hun er ikke det minste bekymret. Hun føler seg helt trygg i hendene til en som er henne så kjær, og som forener dyktighet og kjærlighet i så rikt mål.

Troen hennes er naturlig og fornuftig; uansett hvordan en ser det, fortjener mannen hennes den. Det er denne slags tro de lykkeligste troende har til Kristus. Ingen lege er som han, og ingen kan frelse slik han kan. Vi elsker ham, og han elsker oss. Derfor overgir vi oss i hans hender, tar det han foreskriver, og gjør alt han befaler oss. Vi føler at ingenting kan gå galt så lenge han styrer sakene våre. For han elsker oss altfor høyt til å la oss gå fortapt eller lide en eneste unødvendig smerte.

Troen er lydighetens rot og grunn, og dette ser vi tydelig i livet ellers. Når en kaptein overlater roret til en los for å føre skipet i havn, styrer han fartøyet etter losens anvisning. Når en reisende tar med seg en fører for å bli vist vei gjennom

ukjent land, følger han i førerens spor. Når en pasient tror på legen sin, følger han nøye legens resepter og forskrifter.

En tro som nekter å lyde Frelserens bud, er bare skinn, og den kan aldri frelse sjelen. Vi stoler på at Jesus frelser oss. Han viser oss frelsens vei; vi følger den og blir frelst. Min leser må ikke glemme dette. Stol på Jesus, og vis det ved å gjøre det han befaler deg.

En fast form for tro vokser fram av sikker kunnskap. Den kommer av at en vokser i nåden. Det er den troen som stoler på Kristus fordi den kjenner ham og vet at han alltid er trofast.

En gammel kristen kvinne hadde for vane å skrive «P» og «S» i margen i Bibelen sin når hun hadde prøvd et løfte og funnet det sant. Hvor lett det er å stole på en Frelser som er prøvd og funnet trofast! Du kan ikke gjøre det ennå, men om en tid kan du det. Alt må ha en begynnelse. Når tiden er inne, når du fram til en sterk tro.

Denne troen spør ikke etter tegn og bevis, men tror helt enkelt. Se bare på troen til en skipsfører – jeg har ofte undret meg over den. Han kaster loss og damper bort fra kysten. I dager og uker, ja, i måneder ser han verken seil eller land. Likevel går han videre dag og natt uten frykt, helt til han en dag ligger rett utenfor den havnen han har styrt mot.

Hvordan har han funnet veien over det havet der ingen spor finnes? Han har stolt på kartet, kompasset, sjøalmanakken, oktanten og himmellegemene. Han har fulgt det de viser, og uten å se land har han styrt så nøyaktig at han ikke behøver å endre kursen en eneste strek for å gå inn i havnen. Det er forunderlig å seile uten å kunne se stedet en seiler til.

Åndelig talt er det velsignet å la landet bli borte av syne og si: «Farvel, indre følelser, tegn, bevis og alt det andre!» Det er herlig å være langt ute på havet av Guds kjærlighet, tro på Gud og styre rett mot himmelen etter det Guds ord viser.

Salige er de som ikke ser, og likevel tror. De skal til slutt få komme inn, og de skal få en trygg reise på veien dit. Vil ikke min leser sette sin lit til Gud i Kristus Jesus? Der hviler jeg i glad tillit. Bror, kom med meg, og tro vår Far og vår Frelser.

Kom nå!

Hvorfor blir vi frelst ved tro?

Hvorfor er nettopp troen valgt til å være veien til frelse? «For av nåde er dere frelst, ved tro» (Ef 2,8) – slik har Den hellige skrift ordnet det, det er sikkert og visst. Men hvorfor er det slik? Hvorfor er troen valgt framfor håp eller kjærlighet eller tålmodighet?

Vi bør være varsomme når vi svarer på slike spørsmål, for Guds veier kan ikke alltid forstås. Men så langt vi kan forstå, er troen valgt som veien til nåde fordi den av natur er skapt til å ta imot.

Vil jeg for eksempel gi en fattig mann en gave, legger jeg den i hånden hans. Og hvorfor? Det ville ikke falle meg inn å legge den i øret hans eller på foten hans. Hånden synes skapt til å ta imot. Slik er troen i vår ånd skapt for å ta imot. Den er hånden i menneskets ånd, og derfor egner den seg som redskap for nåden.

Men la meg si dette enda tydeligere. Å ta imot Kristus i tro er like enkelt som når barnet ditt får et eple av deg. Du holder eplet fram og lover å gi barnet det om det kommer og tar imot det. Her gjelder troen og mottakelsen bare et eple. Men de betegner nøyaktig den samme handlingen som troen utfører når det gjelder den evige frelsen.

Det barnets hånd er for eplet, er troen din for den fullkomne frelsen i Kristus. Barnets hånd skaper ikke eplet og forandrer det heller ikke. Og Gud har valgt troen til å ta imot frelsen fordi den ikke gir seg ut for å skape frelsen eller hjelpe til med den. Den bare tar imot.

«Troen er tungen som ber om tilgivelse, hånden som tar imot den, øyet som ser den – men ikke prisen som kjøper den.» Troen fører aldri sin egen sak, men bygger alle sine grunner på Jesu blod. Den er en god tjenestekvinne som bringer Herren Jesu rikdom til sjelen, for hun sier åpent hvor hun har den fra, og bekjenner at nåden alene ga henne rett til den.

Troen er også uten tvil valgt fordi den gir Gud all æren. Løftet er gitt ved tro, for at det kunne være av nåde (Rom 4,16). Og det er av nåde for at ingen skal rose seg; Gud kan ikke tåle hovmod. Paulus sier: «Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg» (Ef 2,9).

Den hånden som tar imot gaven, sier ikke: «Du må takke meg fordi jeg tok imot gaven.» Det ville være urimelig. Når hånden fører brødet til munnen, sier den ikke til kroppen: «Du skal takke meg fordi jeg gir deg mat.» Det er en svært

enkel ting hånden gjør, men samtidig svært nødvendig. Likevel krever den aldri æren for det den gjør.

Derfor har Gud valgt troen til å ta imot hans usigelige nådegave. Den tar ikke æren selv, men må tilbe den nådige Gud, han som gir all god gave. Troen setter kronen på det rette hodet. Derfor pleide Herren Jesus å sette kronen på troens hode og si: «Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!» (Luk 7,50).

Videre har Gud valgt troen som veien til frelse fordi den på en sikker måte fører mennesket til Gud. Når mennesket stoler på Gud, møtes de to i ett punkt, og den foreningen lover velsignelse. Troen frelser oss fordi den får oss til å holde fast ved Gud og slik forener oss med ham.

Jeg har brukt dette bildet før, men jeg må gjenta det, for jeg finner ikke noe bedre. Det er fortalt at for flere år siden kantret en båt ovenfor Niagarafallene, og to menn drev nedover med strømmen. Folk på land fikk kastet et tau ut til dem, og begge grep det. Den ene holdt fast i tauet og ble trukket i land og reddet.

Men den andre fikk øye på en tømmerstokk som kom flytende. Han var tåpelig nok til å slippe tauet og klamre seg til stokken. Den var jo større og så ut til å være lettere å holde seg fast i. Men ak! Stokken gikk rett utfor fossen med mannen, for det var ingen forbindelse mellom stokken og land. Størrelsen hjalp ikke ham som grep den. For å bli reddet trengte han forbindelse med land.

Slik er det når et menneske setter sin lit til gjerningene sine eller til sakramentene eller noe annet slikt. Han kan ikke bli frelst, for det er ingen forening mellom ham og Kristus. Men troen – om den så synes å være en tynn tråd – er i den store Guds hånd på land. Den allmektige drar i tauet som binder mennesket til ham, og trekker det slik bort fra undergangen. Hvor velsignet er ikke troen, fordi den forener oss med Gud!

Troen er videre valgt fordi den rører ved det som driver oss til handling. Det er kanskje ikke for mye sagt at vi aldri gjør noe uten en eller annen slags tro. Når jeg går over gulvet, er det fordi jeg tror at bena vil bære meg. Et menneske spiser fordi det tror at det trenger mat. Columbus oppdaget Amerika fordi han trodde at det fantes et annet fastland på den andre siden av havet.

Mange andre store gjerninger er også født av tro, for troen gjør under. Enklere ting er utført etter samme prinsipp. Selv i sin naturlige form er troen en makt som behersker alt. Gud gir frelsen til troen, for slik rører han ved den skjulte årsaken til alt vi føler og gjør. Han har så å si tatt batteriet i besittelse og kan sende den hellige strømmen til hver del av vår natur.

Når vi tror på Kristus og har gitt Gud hjertet vårt, er vi frelst fra synden. Da er vi kommet til omvendelse, hellighet, iver, bønn, helliggjørelse og andre nådegaver.

Troen har også kraft til å virke ved kjærligheten (Gal 5,6). Den rører ved kjærlighetens skjulte kilde og drar hjertet til Gud. Troen er en handling av forstanden, men den går også ut fra hjertet. «Med hjertet tror en til rettferdighet» (Rom 10,10). Derfor gir Gud frelsen til troen. Den er nær i slekt med kjærligheten, og det er jo kjærligheten som renser sjelen. Kjærlighet til Gud er lydighet, kjærlighet er hellighet. Å elske Gud og elske mennesker er å bli formet etter Kristi bilde, og det er frelse.

Troen skaper dessuten fred og glede. Den som har den, hviler og er rolig, glad og lykkelig, og det er en forberedelse til himmelen. Gud gir troen alle himmelske gaver, for troen virker i oss den ånd og det liv som skal åpenbares for evig i den høyere og bedre verden.

Troen ruster oss for dette livet og oppdrar oss for det kommende. Den gjør mennesket i stand til å leve og dø uten frykt. Den gjør oss rede både til å handle og til å lide. Derfor velger Herren den som det beste middel til å bringe nåden til oss og slik sikre oss herligheten.

Troen gjør sannelig for oss det ingenting annet kan gjøre. Den gir oss glede og fred og lar oss gå inn til hvilen. Hvorfor prøver da menneskene å nå frelsen ved andre midler?

En gammel troende sier: «En tåpelig tjener blir bedt om å åpne en dør. Han setter skulderen mot den og skyver av all sin kraft. Men døren rikker seg ikke, og han kommer ikke inn, hvor mye kraft han enn bruker. En annen kommer med en nøkkel og låser opp døren uten besvær. De som vil bli frelst ved gjerninger, skyver forgjeves mot himmelens port. Men troen er nøkkelen som åpner porten med en gang.»

Leser, vil du ikke bruke denne nøkkelen? Herren byr deg å tro på sin kjære Sønn. Derfor får du gjøre det, og når du gjør det, skal du leve. Er ikke dette evangeliets løfte: «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst» (Mark 16,16)? Hva kan du ha å innvende mot en frelsesvei som anbefaler seg selv ved vår nådige Guds barmhjertighet og visdom?

Å, jeg kan ingenting gjøre!

Når det søkende hjertet har tatt imot læren om forsoningen og lært den store sannheten at frelsen er ved troen på Herren Jesus, blir det ofte tynget av å føle seg ute av stand til noe godt. Mange sukker: «Jeg kan ingenting gjøre.» De bruker ikke dette som en unnskyldning, men kjenner det som en byrde hver dag. De ville om de kunne. Hver av dem kan ærlig si: «Viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke» (Rom 7,18).

Denne følelsen ser ut til å gjøre hele evangeliet til intet. For hva hjelper mat for en sulten mann om han ikke kan nå den? Hva hjelper livets vann om en ikke kan drikke? Vi husker alle fortellingen om legen og den fattige konas barn. Den kloke legen sa til moren at barnet hennes snart ville bli bedre med riktig behandling. Men det var helt nødvendig at gutten fikk drikke den beste portvin hver dag, og at han tilbrakte en sesong ved et tysk kursted. Dette til en kone som knapt kunne skaffe seg tørt brød!

Slik kan det også av og til føles for det engstelige hjertet: Når alt kommer til alt, er ikke det enkle evangeliet «Tro og lev» så enkelt likevel. For det ber den stakkars synderen gjøre det han ikke kan. Den som virkelig er vakt, men bare halvt opplyst, synes det mangler et ledd i kjeden. Der borte er frelsen i Jesus, men hvordan skal en nå fram til den? Sjelen er uten styrke og vet ikke hva den skal gjøre. Den ser tilfluktsbyen, men kan ikke gå inn gjennom porten.

Har frelsesplanen tatt høyde for at vi mangler styrke? Ja. Herrens gjerning er fullkommen. Den begynner der vi er, og krever ingenting av oss for å bli fullført. Da den barmhjertige samaritan så den fremmede ligge såret og halvdød, ba han ham ikke reise seg og komme bort til ham, sette seg på eselet og ri med til herberget. Nei, han gikk bort til ham, pleiet ham, løftet ham opp på sitt eget dyr og førte ham til herberget. Slik handler Jesus med oss i vår dype elendighet.

Vi har sett at Gud rettferdiggjør, at han rettferdiggjør den ugudelige, og at han rettferdiggjør dem ved troen på Jesu dyrebare blod. Nå skal vi se hvilken tilstand disse ugudelige er i når Jesus virker frelsen deres.

Mange vakte sjeler er ikke bare tynget av synden sin, men også av sin egen svakhet. De har knapt kraft til å komme seg opp av gjørmen de har falt i, eller til å holde seg unna den etterpå. De klager ikke bare over det de har gjort, men også over det de ikke kan gjøre. De føler seg maktesløse, hjelpeløse og åndelig livløse. Det kan høres underlig ut å si at de føler seg døde, men slik er det. I egne øyne er de døde for alt godt.

De kommer ikke fram på veien til himmelen, for bena deres er knust. «Ingen av de mektige mennene fant sine hender» (Sal 76,6). De er i virkeligheten «uten styrke». Heldigvis står det skrevet, og det priser Guds store kjærlighet til oss:

> «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige» (Rom 5,6).

Her ser vi at hjelpeløse som kjenner sin egen hjelpeløshet, får hjelp av Herren Jesus. Vår hjelpeløshet er overmåte stor. Det står ikke: «Mens vi ennå var litt svake, døde Kristus for oss», eller: «Da vi hadde litt styrke.» Nei, beskrivelsen er absolutt og uten grenser. Den engelske oversettelsen sier: «Da vi var uten styrke.» Vi hadde slett ingen styrke som kunne hjelpe oss til frelse.

Herrens ord var sanne i dypeste mening: «Uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,5). Jeg kan gå lenger enn teksten og minne deg om den store kjærligheten Herren elsket oss med, «vi som var døde ved våre overtredelser» (Ef 2,4–5). Å være død er enda verre enn å være skrøpelig.

Én ting må den stakkars synderen feste tanken ved og holde fast på som eneste grunn for håpet sitt, nemlig den guddommelige forsikringen: «Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige.» Tro dette, og all skrøpelighet vil vike. Fabelen forteller at Midas gjorde alt til gull bare ved å røre ved det. Slik gjør troen alt den rører ved, til noe godt. Selv våre mangler og svakheter blir til velsignelse når troen tar fatt i dem.

La oss dvele ved noen av disse skrøpelighetene. En vil si: «Jeg synes ikke jeg har styrke til å samle tankene og holde dem fast ved de alvorlige tingene som gjelder min frelse. En kort bønn er nesten for mye for meg. Kanskje kommer det dels av naturlig svakhet, dels av at jeg har ødelagt meg selv med et utsvevende liv, og dels av at jeg plager meg med jordiske bekymringer. Derfor makter jeg ikke de høye tankene som trengs for å bli frelst.»

Dette er en svært vanlig syndig skrøpelighet. Hør på meg: Du er skrøpelig på dette punktet, og mange er som deg. De kunne ikke følge en tanke til ende om det så gjaldt livet. Mange fattige menn og kvinner er ulærde og uopplyste, og dyp tenkning ville være et tungt arbeid for dem. Andre er av naturen så lettsindige og overflatiske at de like lite kunne følge en lang rekke argumenter og bevis som de kunne fly. De kunne aldri nå fram til noen dypere kunnskap, selv om de brukte hele livet på å strebe etter den.

Du trenger derfor ikke fortvile. Det som er nødvendig for frelsen, er ikke lange tankerekker, men en enkel tillit til Jesus. Hold deg til dette ene faktum: «Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige.» Denne sannheten krever ingen dype undersøkelser eller overbevisende argumenter. Der står den: «Til fastsatt tid døde Kristus for ugudelige.» Fest tanken ved den, og hvil der.

La denne ene store, nådefulle og herlige sannheten ligge i sinnet ditt til duften av den fyller alle tankene dine. Da skal du glede deg, selv om du er skrøpelig, for du ser at Herren Jesus er blitt din styrke og din sang, ja, han er blitt din frelse. Skriften åpenbarer det som et faktum at Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige, mens de ennå var skrøpelige. Kanskje har du hørt disse ordene hundre ganger og likevel aldri lagt merke til hva de betyr. Det er en yndig duft over dem, ikke sant?

Jesus døde ikke for vår rettferdighet, men for våre synder. Han kom ikke for å frelse oss fordi vi var verdt å frelse, men fordi vi var helt uverdige, fordervet og fortapt. Han kom ikke til jorden på grunn av noe i oss, men alene av grunner han hentet opp fra dypet av sin egen guddommelige kjærlighet. Til fastsatt tid døde han for dem han ikke kaller gudfryktige, men ugudelige. Et mer håpløst ord om dem kunne vel ikke finnes.

Har du bare små evner til å tenke, så fest de tankene du har, små som de er, ved denne sannheten. Den er avpasset etter de minste evner og kan oppmuntre det mest sørgmodige hjertet. La dette bibelordet ligge på tungen din som en godbit til det smelter i hjertet ditt og gir duft til alle tankene dine. Da betyr det lite om tankene skulle bli spredt som løvet om høsten. Mennesker som aldri har glimret i vitenskapen eller vist den minste originalitet, har likevel kunnet ta imot korsets lære og er blitt frelst ved den. Hvorfor skulle ikke du?

Jeg hører en annen rope: «Å, min skrøpelighet er først og fremst at jeg ikke kan angre nok!» For en underlig forestilling folk har om hva omvendelse er! Mange innbiller seg at det må felles så og så mange tårer, sukkes så og så mange sukk og utholdes så og så mye fortvilelse. Hvor kommer denne ufornuftige tanken fra? Vantro og fortvilelse er synder. Derfor kan jeg ikke forstå hvordan de kan være en del av en omvendelse som behager Gud. Likevel er det mange som regner dem for nødvendige deler av en sann kristen erfaring. De tar sørgelig feil.

Men jeg vet hva de mener, for i mine mørke dager pleide jeg å føle det på samme måte. Jeg ville angre, men trodde ikke jeg kunne, og hele tiden var jeg full av anger. Så underlig det enn høres, følte jeg at jeg ikke kunne føle. Jeg pleide å gå bort i en krok og gråte fordi jeg ikke kunne gråte nok. Og jeg kjente bitter sorg fordi jeg ikke kunne sørge over synden.

For et virvar det blir når vi, vantro som vi er, begynner å bedømme vår egen stilling! Det er som når en blind mann prøver å se på sine egne øyne. Hjertet mitt smeltet i meg av frykt, fordi jeg trodde det var hardt som flint. Hjertet mitt var knust ved tanken på at det ikke ville la seg knuse. Nå ser jeg at jeg viste fram nettopp det jeg trodde jeg ikke hadde. Men den gangen visste jeg ikke hvor jeg var.

Å, om jeg kunne hjelpe andre inn i det lyset jeg nå har! Å, hvor gjerne jeg ville si et ord som kunne forkorte deres tid i fortvilelse! Jeg vil si noen få enkle ord og be Talsmannen legge dem på hjertet.

Husk at den som virkelig omvender seg, aldri er fornøyd med sin egen omvendelse. Vår omvendelse blir aldri mer fullkommen enn livet vårt. Hvor rene tårene våre enn er, vil det alltid være litt skitt i dem. Selv i vår beste omvendelse er det noe å omvende seg fra. Men hør! Å omvende seg er å forandre sine tanker om synden og Kristus og alle Guds store ting. Det ligger sorg i dette, men hovedsaken er at hjertet vender seg fra synden til Kristus. Er denne vendingen der, har du det viktigste i en sann omvendelse, selv om redsel og fortvilelse aldri har kastet sin skygge over sinnet ditt.

Klarer du ikke å angre slik du gjerne ville, vil det hjelpe deg mye å holde fast ved troen på at «Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige». Tenk på dette igjen

og igjen. Hvordan kan hjertet ditt fortsatt være hardt når du vet at Kristus av uendelig kjærlighet «døde for ugudelige»?

Prøv å si dette til deg selv: «Ugudelig som jeg er – selv om dette stålhjertet ikke vil bøye seg, og selv om jeg slår meg for brystet uten at det hjelper – døde han likevel for slike som meg, for han døde for ugudelige. Å, måtte jeg tro dette og kjenne kraften av det i mitt flintharde hjerte!»

Driv enhver annen tanke ut av sjelen din. Sett deg ned og grunn i timevis på denne ene herlige åpenbaringen av ufortjent, uventet og makeløs kjærlighet: «Kristus døde for ugudelige.» Les med ettertanke beretningen om Herrens død slik du finner den hos de fire evangelistene. Kan noe smelte ditt harde hjerte, så er det synet av Jesu lidelser og tanken på at han led alt dette for sine fiender.

Korset er sannelig den undergjørende staven som kan få vann ut av klippen. Forstår du den fulle betydningen av Jesu guddommelige offer, vil du angre dypt at du noen gang har stått imot ham som er så full av kjærlighet. Det står skrevet: «De skal skue opp til meg som de har gjennomstunget. Og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham slik som en klager over sin førstefødte» (Sak 12,10).

Anger får deg ikke til å se Kristus, men å se Kristus vil gi deg anger. Gjør ikke omvendelsen din til en Kristus, men se hen til Kristus, så blir du omvendt. Når Den Hellige Ånd vender oss til Kristus, vender han oss bort fra synden. Se derfor bort fra virkningen til årsaken – bort fra din egen omvendelse og til Herren Jesus, som er opphøyet for å gi omvendelse (Apg 5,31).

Jeg har hørt andre si: «Ofte når jeg står ved arbeidet mitt, trenger fæle tanker seg inn på meg. Selv i sengen blir jeg forstyrret i søvnen av den ondes hvisking.» Min venn, jeg vet hva det er, for denne ulven har jaget meg også. Å mestre sine egne tanker når djevelen hisser dem på en, er like håpløst som å slå en fluesverm med et sverd.

En stakkars fristet sjel som blir angrepet av djevelens innskytelser, er lik en vandringsmann jeg en gang leste om. En sverm sinte bier slo seg ned på hodet hans, ørene og hele kroppen. Han kunne verken holde dem borte eller flykte fra dem. De stakk ham overalt og truet med å ta livet av ham. Jeg undrer meg ikke over at du føler deg skrøpelig og uten styrke til å stanse disse grufulle og avskyelige tankene som Satan øser inn i sjelen din.

Likevel vil jeg minne deg om bibelordet vi har for oss: «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» Jesus visste hvor vi var, og hvor vi ville komme. Han så at vi ikke kunne overvinne høvdingen over luftens makter, og han visste at vi ville bli plaget mye av ham. Men selv da han så oss i denne tilstanden, døde Kristus for ugudelige. Kast troens anker på dette. Djevelen selv kan ikke si at du ikke er ugudelig. Tro da at Jesus døde også for slike som deg.

Husk hvordan Martin Luther hogg hodet av djevelen med hans eget sverd. «Å», sa djevelen til Martin Luther, «du er en synder.» «Ja», sa Luther, «Kristus døde for å frelse syndere.» Slik slo han ham med hans eget sverd. Skjul deg på dette tilfluktsstedet, og bli der: «Til fastsatt tid døde Kristus for ugudelige.» Holder du fast ved den sannheten, vil de bespottelige tankene forsvinne av seg

selv, enda du ikke har hatt styrke til å jage dem bort. For Satan vil se at han ikke når målet sitt ved å plage deg med dem.

Hater du disse tankene, er de ikke dine egne. De er djevelens innskytelser, og han har ansvaret for dem, ikke du. Strider du mot dem, er de ikke mer dine enn edene og forbannelsene som kommer fra drankerne på gaten. Med disse tankene vil djevelen drive deg til fortvilelse, eller i det minste hindre deg i å tro på Jesus. Den stakkars kvinnen med blødningene kunne ikke nå fram til Jesus for trengselen. Du er i omtrent samme stilling, for disse grufulle tankene jager og trenger seg på. Men hun rakte ut hånden og rørte ved kanten av kappen hans, og hun ble helbredet. Gjør som hun!

Jesus døde for dem som er skyldige i «all synd og spott» (Matt 12,31). Derfor er jeg viss på at han ikke vil støte bort den som mot sin vilje er tatt til fange av onde tanker. Kast deg selv på ham, tanker og alt, og se om han ikke er mektig til å frelse.

Han kan stille fiendens grufulle hvisking, eller han kan sette deg i stand til å se den i sitt rette lys, så du ikke lenger blir plaget av den. Han kan og vil frelse deg på sin egen måte og til slutt gi deg fullkommen fred. Bare stol på ham i dette og i alt annet.

Svært plagsom er den skrøpeligheten at en mener seg ute av stand til å tro. Vi kjenner godt dette ropet:

> Å, om jeg bare kunne tro på deg, da ville alt bli så lett. Jeg vil, men kan ei,
> Herre, hjelp meg, ja, du må ene gjøre det.

Mange går i mørket i årevis fordi de, som de sier, mangler styrke. Men det de skal gjøre, er nettopp å gi opp all egen styrke og hvile i en annens styrke, Herren Jesu. Det er i sannhet noe underlig med det å tro. En kommer ikke langt ved å prøve å tro. Tro kommer ikke av å prøve.

Om et menneske fortalte meg noe som hadde hendt i dag, ville jeg ikke si til ham at jeg skulle prøve å tro ham. Stolte jeg på at mannen som fortalte det, var sannferdig, og sa han at han hadde sett det, ville jeg straks godta vitnesbyrdet hans. Trodde jeg ikke han var sannferdig, ville jeg naturligvis ikke tro ham. Men noen prøving ville det ikke bli snakk om.

Når Gud nå erklærer at det er frelse i Kristus Jesus, må jeg enten tro ham straks eller gjøre ham til en løgner. Du er vel ikke i tvil om hvilken vei som er den rette her. Guds vitnesbyrd må være sant, og vi plikter å tro på Jesus straks.

Men kanskje har du prøvd å tro for mye. Søk ikke etter høye ting. Vær fornøyd med en tro som kan holde denne ene sannheten i hånden: «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» Han døde for menneskene, ikke som troende, men som syndere. Han kom for å gjøre disse synderne til troende og hellige. Men da han døde for dem, så han dem som helt skrøpelige. Holder du fast ved sannheten at Kristus døde for ugudelige, og tror det, vil troen din frelse deg, og du kan gå i fred.

Overlater du sjelen din til Jesus, som døde for ugudelige, er du frelst – selv om du ikke kan tro alt, ikke kan flytte fjell og ikke kan gjøre andre underfulle ting. Det er ikke stor tro, men sann tro som frelser. Og frelsen ligger ikke i troen, men i Kristus, som troen setter sin lit til. En tro som bare er som et sennepsfrø, vil

bringe frelse. Det avgjørende er ikke hvor stor troen er, men at den er oppriktig. Et menneske kan sannelig tro det han vet er sant. Og siden du vet at Jesus er sannferdig, min venn, kan du tro på ham.

Korset, som troen retter seg mot, er ved Den Hellige Ånds kraft også kilden til troen. Sett deg ned og se på den døende Frelseren til troen veller fram i hjertet ditt. Ingen steder vokser tilliten som på Golgata. Luften omkring den hellige høyden gir den vaklende troen styrke. Mangen en har stått der og sett opp til ham til han har sagt:

> Ved mitt indre øyes sans jeg ham ser med tornekrans, blodig, blek på korsets tre – og for meg han led den ve! Skjønt så hardt mitt hjerte er, smelter det i anger her og i takk til ham, Guds Lam, som for meg bar korsets skam.

«Å», roper en annen, «min skrøpelighet er at jeg ikke kan slippe synden min, og jeg vet at jeg ikke kan komme til himmelen og ta synden med meg.» Jeg er glad du vet det, for det er helt sant. Du må skilles fra synden din, ellers kan du ikke bli Kristi brud. Husk spørsmålet som fór gjennom tankene til den unge Bunyan da han var midt i leken på enga en søndag: «Vil du beholde syndene dine og gå til helvete, eller vil du slippe syndene dine og gå til himmelen?» Det fikk ham til å stanse brått.

Dette spørsmålet må hvert eneste menneske svare på. For en kan ikke fortsette i synd og komme til himmelen. Det går ikke. Du må slippe synden eller slippe håpet. Svarer du: «Ja, jeg vil gjerne. Viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke. Synden er herre over meg, og jeg er skrøpelig»? Kom da! Er du skrøpelig, er dette bibelordet likevel sant: «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» Kan du bare tro det? Selv om andre ting synes å si det imot, vil du tro det?

Gud har sagt det, og det er et faktum. Hold derfor fast ved det med dødens krampetak, for der ligger ditt eneste håp. Tro dette og stol på Jesus, så skal du snart finne kraft til å slå synden ned. Men skilt fra ham vil den sterke, væpnede mannen holde deg bundet som slave for alltid.

Selv kunne jeg aldri ha overvunnet min egen syndighet. Jeg prøvde, men forgjeves. Mine onde tilbøyeligheter ble meg for mange. Men så kastet jeg min skyldige sjel på ham i troen på at Kristus døde for meg, og da fikk jeg kraft til å seire over mitt syndige jeg. Korsets lære kan brukes til å slå synden i hjel, slik de gamle kjempene brukte sine svære tveeggede sverd og meide ned fiendene ved hvert eneste hogg. Ingenting er som troen på ham som er synderes venn. Den overvinner alt ondt.

Er Kristus død for meg, ugudelig og skrøpelig som jeg er, kan jeg ikke leve i synd lenger. Da må jeg reise meg for å elske og tjene ham som har gjenløst meg. Jeg kan ikke leke med det onde som drepte min beste venn. Jeg må bli hellig for hans skyld. Hvordan kan jeg leve i synd når han er død for å frelse meg fra den?

Se hvilken herlig hjelp det er for deg som er skrøpelig, å vite og tro at Kristus døde til fastsatt tid for slike ugudelige som deg. Har du fått tak i tanken nå? Det er så vanskelig for vårt formørkede, fordomsfulle og vantro sinn å se kjernen i evangeliet. Noen ganger når jeg har avsluttet en preken, har jeg tenkt at jeg hadde lagt fram evangeliet like tydelig som nesen midt i ansiktet. Likevel har

jeg merket at selv opplyste tilhørere ikke har forstått hva som ligger i: «Vend dere til meg og bli frelst» (Jes 45,22).

Omvendte sjeler pleier å si at de ikke forstod evangeliet før den og den dagen. Likevel hadde de hørt det i årevis. Evangeliet er ukjent, ikke fordi det mangler forklaring, men fordi det mangler personlig åpenbaring. Den vil Den Hellige Ånd gjerne gi den som ber ham om det. Og når den er gitt, ligger hele summen av den åpenbarte sannheten i disse ordene: «Kristus døde for ugudelige.»

Jeg hører en annen klage slik: «Å, min skrøpelighet er at jeg er så vaklende. Jeg hører Ordet på søndagen og blir grepet av det. Men i løpet av uken treffer jeg en ugudelig kamerat, og de gode følelsene er borte. Arbeidskameratene mine tror ikke på noe. De er så forferdelig ugudelige, og jeg klarer ikke å svare dem. Så blir jeg slått helt ut.»

Jeg kjenner godt denne mester Føyelig, og jeg skjelver for ham. Men er han virkelig oppriktig, kan svakheten hans bli møtt med guddommelig nåde. Den Hellige Ånd kan drive ut den onde ånden som heter menneskefrykt. Han kan gjøre den feige modig. Husk, min stakkars vaklende venn, at du ikke trenger å bli værende i denne tilstanden. Det går ikke an å være så smålig og ussel mot deg selv. Reis deg og se på deg selv. Ble du noen gang skapt til å være som en padde under harven, så redd for livet at du verken tør stå stille eller gå fram?

Stå på egne ben! Dette er ikke bare en åndelig sak, men noe som gjelder vanlig mannsmot. Jeg vil gjøre mye for å glede vennene mine, men å gå til helvete for å glede dem er mer enn jeg våger. Det kan være bra nok å gjøre ditt og datt for godt kameratskaps skyld. Men det går aldri an å miste Guds vennskap for å holde seg til venns med menneskene.

«Jeg vet det», sier mannen, «men selv om jeg vet det, klarer jeg ikke å ta mot til meg. Jeg klarer ikke å bekjenne kulør. Jeg kan ikke stå fast.» Vel, til deg har jeg også det samme bibelordet: «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» Var Peter her, ville han si: «Herren Jesus døde for meg da jeg var så skrøpelig at tjenestepiken ved ilden fikk meg til å lyve og sverge på at jeg ikke kjente Herren.» Ja, Jesus døde for dem som forlot ham og flyktet.

Ta et fast tak i denne sannheten: «Kristus døde for ugudelige mens de ennå var skrøpelige.» Dette er veien ut av feigheten for deg. La dette bli preget inn i sjelen din: «Kristus døde for meg», så blir du snart rede til å dø for ham. Tro at han led i ditt sted og bar fram for deg en full, sann og fullgyldig soning. Tror du det, vil du kjenne at du må si: «Jeg kan ikke skamme meg over ham som døde for meg.» En full overbevisning om at dette er sant, vil styrke armene dine og gi deg løvens mot.

Se på de hellige i martyrenes tid. I kristendommens første dager, da denne store tanken om Kristi uransakelige kjærlighet sprudlet i all sin friskhet i menigheten, var de ikke bare rede til å dø. De ble ivrige etter å få lide, og i hundrevis stilte de seg fram for fyrstenes domstoler og bekjente Kristus.

Jeg sier ikke at det var klokt å trakte etter en grusom død. Men det beviser poenget mitt: Når vi kjenner Kristi kjærlighet, løftes sinnet over all frykt for hva mennesker kan gjøre mot oss. Hvorfor skulle det ikke virke slik i deg også? Å, måtte det nå gi deg mot til å gå helt over på Herrens side og følge ham til enden!

Måtte Den Hellige Ånd hjelpe oss å komme så langt ved tro på Herren Jesus. Da blir det godt!

Troens vekst

Hvordan kan vi få troen og få den til å vokse? For mange er dette et svært alvorlig spørsmål. De sier at de gjerne vil tro, men at de ikke kan. Det blir snakket mye ufornuftig om denne saken. La oss heller ta den på en praktisk måte.

«Hva skal jeg gjøre for å kunne tro?» En som ble spurt om den beste måten å gjøre en enkel ting på, svarte at den beste måten var å gjøre den straks. Det er bortkastet tid å diskutere hvordan en enkel handling skal gjøres. Den korteste veien til tro er å tro.

Har Den Hellige Ånd gjort deg ærlig og oppriktig, vil du tro så snart sannheten blir vist deg. Du vil tro den fordi den er sann. Evangeliets bud er jo klart: «Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst» (Apg 16,31). Det er dårskap å ville komme seg unna dette med spørsmål og innvendinger. Budet er klart – så adlyd det!

Men er det likevel vanskelig for deg, så gå til Gud og be ham gi deg troen. Si rett ut til din Gud og Far hva det er som står i veien for deg, og be ham om å opplyse deg ved sin Hellige Ånd. Står det noe i en bok som jeg ikke kan tro, er jeg glad om jeg kan spørre forfatteren hva han mente. Er han en sannferdig og nøyaktig mann, vil forklaringen hans tilfredsstille meg.

Hvor mye mer vil da ikke den som søker sannheten, bli tilfreds i hjertet når Gud selv forklarer Skriftens vanskelige steder! Herren vil gjerne gjøre seg kjent. Gå bare til ham, og se om det ikke er slik. Gå inn i lønnkammeret ditt og rop: «Å, Hellige Ånd, led meg inn i sannheten! Lær meg det jeg ikke forstår.»

Dessuten: Selv om troen virker vanskelig for deg, er det likevel mulig at Gud ved Den Hellige Ånd kan gjøre deg troende hvis du ofte og alvorlig lytter til det du er befalt å tro. Det er mange ting vi tror fordi vi har hørt dem så ofte. Er det ikke slik i dagliglivet at når du hører en ting femti ganger om dagen, kommer du til slutt til å tro den? På denne måten har noen mennesker også kommet til å tro det som ikke er sant.

Derfor skulle det ikke undre noen om den gode Ånd ofte velsigner det at vi hører sannheten mange ganger, og slik virker tro på det som skal troes. For det står skrevet: «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører» (Rom 10,17). Hør derfor ofte! Hører jeg evangeliet alvorlig og oppmerksomt, kan det skje at jeg snart merker at jeg tror det jeg hører – ved Åndens velsignede virkning i hjertet mitt.

Men synes du ikke at dette rådet er nok, vil jeg legge til: Tenk på det andre mennesker vitner. Samaritanene trodde på grunn av det kvinnen fortalte dem om Jesus. Mye av det vi tror, tror vi fordi andre har vitnet om det. Jeg tror at det finnes et land som heter Japan. Jeg har aldri sett det, men likevel tror jeg at det finnes, fordi andre har vært der.

Jeg tror at jeg skal dø. Jeg har aldri dødd før, men det har mange som jeg en gang kjente, og derfor er jeg overbevist om at også jeg en gang skal dø. Så mange vitnesbyrd overbeviser meg om dette. Hør da på dem som forteller hvordan de er blitt forandret i sinnet. Vil du bare høre på dem, vil du nok finne at noen som er akkurat som deg, er blitt frelst.

Har du vært en tyv, vil du finne at en tyv gledet seg over å vaske bort synden sin i kilden med Kristi blod. Har du levd et urent liv, vil du finne at mennesker som har syndet på den måten, er blitt renset og omvendt. Er du drevet til fortvilelse, trenger du bare gå ut blant Guds barn og spørre dem. Mange som har vært like trøstesløse som deg, vil kunne fortelle deg hvordan Herren frelste dem.

Når du lytter slik til den ene etter den andre av dem som har prøvd Guds ord og erfart kraften i det, vil Guds Ånd lede også deg til troen.

Har du ikke hørt om afrikaneren som fikk høre av misjonæren at vann iblant ble så hardt at en kunne gå på det? Han sa at han trodde mye av det misjonæren hadde fortalt ham, men dette ville han aldri tro. Så kom han til England, og en dag var kulden så sterk at han fikk se elven islagt. Men han ville ikke våge seg ut på den.

Han visste at det var en elv der, og han var sikker på at han ville drukne hvis han gikk ut på den. Ingen fikk ham til å gå ut på isen før følgesvennen hans gjorde det. Da lot han seg overtale og gikk trygt der andre hadde våget seg ut.

Slik kan det gå med deg også. Mens du ser andre tro på Guds Lam og ser gleden og freden deres, blir du kanskje selv i stillhet ført til troen. Andres erfaring er en av Guds veier til å hjelpe oss fram til troen. Uansett: Du må enten tro på Jesus eller dø. Det finnes ikke noe håp for deg unntatt i ham.

En enda bedre vei er denne: Legg merke til hvem det er som befaler deg å tro, og hvilken myndighet befalingen har. Det er ikke jeg som befaler, for da kunne du godt nekte. Det er heller ikke paven, for ham kunne du også nekte å adlyde. Men det er Gud selv som har befalt deg å tro. Han byr deg å tro på Jesus Kristus, og du må ikke nekte å adlyde din Skaper.

En formann ved en fabrikk i Nord-England hadde ofte hørt evangeliet, men han var engstelig og fryktet at han ikke kunne komme til Kristus. En dag sendte den gode arbeidsgiveren hans en lapp til fabrikken. Der stod det: «Kom til meg straks etter arbeidstid.» Formannen møtte opp ved arbeidsgiverens dør. Arbeidsgiveren kom ut og sa nokså barskt: «Hva er det du vil, John? Hvorfor kommer du og forstyrrer meg på denne tiden? Arbeidstiden er jo over. Hva har du her å gjøre?»

«Herre,» svarte han, «jeg fikk jo en lapp fra Dem der De ba meg komme til Dem etter arbeidstid.»

«Mener du at du skal komme hit og kalle meg ut etter arbeidstid bare fordi du fikk en lapp fra meg?»

«Ja, herre,» svarte mannen. «Jeg forstår Dem ikke, men jeg synes jeg hadde rett til å komme, siden De sendte bud etter meg.»

«Kom inn, John,» sa arbeidsgiveren. «Jeg har et annet bud som jeg vil lese for deg.» Så satte han seg ned og leste disse ordene: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28). «Tror du at du gjør urett når du går til ham, etter at du har fått et slikt bud fra Kristus?»

Plutselig gikk det opp for den stakkars mannen, og han trodde, fordi han så at han hadde god grunn og full rett til å tro. Det har du også, stakkars sjel! Du har full rett til å komme til Kristus, for Herren selv byr deg å stole på ham.

Hjelper ikke det deg til klarhet, så tenk over hva det er du skal tro: at Herren Jesus Kristus led i syndernes sted og er i stand til å frelse alle som setter sin lit til ham. Dette er jo det mest velsignede faktum mennesker noen gang er blitt bedt om å tro. Det er den mest trøsterike og guddommelige sannheten som noen gang er lagt fram for mennesker.

Jeg råder deg til å tenke grundig over den og se etter nåden og kjærligheten som ligger i den. Les de fire evangeliene, les Paulus' brev, og tenk så over om ikke budskapet er så troverdig at du blir nødt til å tro det.

Hjelper heller ikke det, så tenk på Jesu Kristi person. Tenk på hvem han er og hva han gjorde, hvor han er nå og hva han er nå. Tenk ofte og dypt over det. Når en slik som han ber deg stole på ham, vil vel hjertet ditt bli ført til tro. For hvordan skulle du vel kunne tvile på ham?

Hjelper ingen av disse tingene, må det sannelig være noe galt inni deg. Da er mitt siste ord: Overgi deg til Gud! Måtte Guds Ånd ta bort motstanden din og hjelpe deg å bøye deg. Stans opprøret ditt! Kast våpnene dine! Overgi deg på nåde og unåde, overgi deg til din konge!

Jeg tror ikke at en sjel noen gang har løftet hendene i fortvilelse og ropt: «Jeg overgir meg til deg, Herre Gud!» uten at det snart ble lett for den å tro. Du kan ikke tro fordi du fremdeles strider mot Gud og vil ha din egen vilje og gå din egen vei. «Hvordan kan dere tro,» sa Kristus, «dere som tar ære av hverandre?» (Joh 5,44). Hovmod skaper vantro.

Overgi deg, du menneske! Overgi deg til din Gud, så skal du få troen på din Frelser. Gud velsigne deg for Jesu skyld og føre deg til å tro på Herren Jesus, ja, nå i dette øyeblikk!

Gjenfødelsen og Den Hellige Ånd

«Dere må bli født på ny!» (Joh 3,7). For mange har disse ordene fra vår Herre Jesus vært som et flammende sverd i veien, lik det dragne sverdet til kjeruben ved paradisets port. De har fortvilt fordi denne forandringen ligger langt utenfor deres evner. Den nye fødselen er ovenfra, og derfor står den ikke i skapningens makt.

Det være langt fra meg å nekte for en sannhet eller så mye som skjule den for å skape en falsk trøst. Jeg innrømmer gjerne at den nye fødselen er overnaturlig og ikke kan virkes av synderen selv. Jeg ville hjelpe deg dårlig, kjære leser, om jeg var så slett at jeg prøvde å oppmuntre deg ved å få deg til å glemme eller forkaste det som er ubestridelig sant.

Men er det ikke bemerkelsesverdig at nettopp det kapitlet der vår Herre kommer med denne klare erklæringen, også inneholder det klareste vitnesbyrdet om frelse ved tro? Les hele det tredje kapitlet i Johannesevangeliet, og bli ikke stående ved de første setningene.

Det er sant at det tredje verset lyder slik:

> «Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike» (Joh 3,3).

Men så taler det fjortende og femtende verset til oss på denne måten:

> «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv» (Joh 3,14–15).

Det attende verset gjentar den samme gledelige læren med enda sterkere ord:

> «Den som tror på ham, blir ikke dømt. Den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn» (Joh 3,18).

Enhver leser ser at disse to vitnesbyrdene må stemme overens, for de kom fra de samme leppene og er skrevet ned på den samme inspirerte siden. Hvorfor skulle vi lage en vanskelighet der det ikke kan være noen?

Det ene vitnesbyrdet forsikrer oss om at det trengs noe til frelse som bare Gud kan gi. Det andre forsikrer oss om at Herren vil frelse oss når vi tror på Jesus. Da kan vi trygt slutte at Herren vil gi dem som tror, alt det som sies å være nødvendig til frelse. Herren virker faktisk den nye fødselen i alle som tror på Jesus, og troen deres er det sikreste beviset på at de er født på ny.

Vi stoler på Jesus for det vi ikke selv kan gjøre. Stod det i vår egen makt, hvorfor skulle vi da trenge å se til ham? Det er vår sak å tro, og det er Herrens

sak å skape oss på ny. Han vil ikke tro for oss, og vi skal heller ikke gjøre gjenfødelsens verk for ham.

Det er nok for oss å adlyde den nådige befalingen. Det er Herrens sak å virke den nye fødselen i oss. Han som gikk så langt at han døde på korset for oss, både kan og vil gi oss alt vi trenger til vår evige frelse.

«Men en frelsende forandring av hjertet er Den Hellige Ånds gjerning.» Også dette er helt sant, og det være langt fra oss å tvile på det eller glemme det. Men Den Hellige Ånds gjerning er skjult og hemmelighetsfull, og vi kan bare se den på virkningene.

Vår naturlige fødsel er omgitt av hemmeligheter, og det ville være en vanhellig nysgjerrighet å kikke inn i dem. Enda mer gjelder dette Guds Ånds hellige virkninger. «Vinden blåser dit den vil. Du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden» (Joh 3,8). Så mye vet vi likevel: Den Hellige Ånds skjulte gjerning kan ikke være noen grunn til å nekte å tro på Jesus, han som den samme Ånden vitner om.

Om en mann ble befalt å så en åker, kunne han ikke unnskylde seg med at det var nytteløst å så hvis ikke Gud lot såkornet vokse. Selv om bare Guds skjulte kraft kan skape en høst, ville det ikke være rett av ham å la være å så.

Ingen lar seg hindre i livets vanlige gjøremål av at «dersom Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves» (Sal 127,1). Det er sikkert at intet menneske som tror på Jesus, noen gang vil oppleve at Den Hellige Ånd ikke utfører sitt verk i ham. Troen hans er jo selve beviset på at Den Hellige Ånd allerede arbeider i hjertet hans.

Gud virker ved sitt forsyn, men menneskene sitter ikke stille av den grunn. De kunne ikke røre seg om ikke Gud gav dem liv og styrke, og likevel går de sin vei uhindret. Kraften blir gitt dem dag for dag av ham som «har i sin hånd hver levende sjel og hvert menneskelegemes ånd» (Job 12,10).

Slik er det også med nåden. Vi omvender oss og tror, selv om vi ikke kunne gjøre verken det ene eller det andre hvis Herren ikke satte oss i stand til det. Vi forsaker synden og stoler på Jesus, og så merker vi at Herren har virket i oss «både å ville og å virke til hans gode behag» (Fil 2,13). Det er dårskap å innbille seg at det finnes noen virkelig vanskelighet i denne saken.

Noen sannheter som er vanskelige å forklare med ord, er svært enkle og liketil når vi erfarer dem. Det er ingen motsigelse i at synderen tror, og at det er Den Hellige Ånd som virker troen i ham. Det er bare dårskap som får mennesker til å gruble over enkle ting mens sjelen deres er i fare.

Intet menneske ville nekte å gå i livbåten fordi han ikke kjente til legemenes egenvekt. Og et sultent menneske ville heller ikke nekte å spise før han forstod hele fordøyelsen. Vil du, min leser, ikke tro før du kan forstå alle hemmeligheter, blir du aldri frelst. Lar du vanskeligheter du selv har funnet på, hindre deg i å ta imot tilgivelse ved din Herre og Frelser, går du evig fortapt – og det vil være vel fortjent. Begå ikke åndelig selvmord fordi du har lyst til å diskutere spissfindigheter om det overnaturlige.

Min gjenløser lever

Jeg har hele tiden talt til deg om den korsfestede Kristus, han som er det store håpet for den skyldige. Men det er klokt av oss å huske at vår Herre har stått opp fra de døde og lever i all evighet.

Jeg ber deg ikke tro på en død Jesus, men på en som døde for våre synder og ble «reist opp til vår rettferdiggjørelse» (Rom 4,25). Du kan gå til Jesus med en gang, som til en levende venn som er til stede. Han er ikke bare en skikkelse fra historien, men en levende og virkelig person som vil høre bønnene dine og svare på dem.

Han lever for å føre videre det verket han ofret livet sitt for. Han går i forbønn for syndere ved Farens høyre hånd, og derfor «kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham» (Hebr 7,25). Kom og prøv denne levende Frelseren, hvis du aldri har gjort det før!

Denne levende Jesus er også opphøyet til en herlig og mektig stilling. Han sørger ikke lenger som en ringe tjener overfor sine fiender, og han arbeider ikke som tømmermannens sønn. For han er høyt opphøyet «over all makt og myndighet, over alt velde og herredømme og over hvert navn som nevnes» (Ef 1,21). Faderen har gitt ham all makt i himmelen og på jorden, og han bruker denne høye myndigheten til å fremme sitt eget nådeverk.

Hør hva Peter og de andre apostlene vitnet om ham for ypperstepresten og Rådet:

> «Våre fedres Gud reiste Jesus opp, ham som dere drepte ved å henge ham på et tre. Ham har Gud opphøyet ved sin høyre hånd til høvding og frelser, for å gi Israel omvendelse og syndenes forlatelse» (Apg 5,30–31).

Herligheten rundt Frelseren, han som har fart opp til himmelen, burde vekke håp i hvert troende hjerte. Jesus er ingen ringe person. Han er en frelser og en mektig fyrste. Han er menneskenes kronede og opphøyde gjenløser.

Makten over liv og død er gitt ham. Faderen har lagt alle mennesker under Sønnens styre som mellommann, slik at han gjør levende dem han vil. Han lukker opp, og ingen lukker igjen. På hans ord kan sjelen som er bundet av syndens og fordømmelsens bånd, bli løst i et øyeblikk. Han rekker ut sitt sølvsepter, og den som rører ved det, får leve.

Synden lever, kjødet lever og djevelen lever. Derfor er det godt for oss at også Jesus lever. Og hvor stor makt disse enn kan ha til å ødelegge oss, er det godt å vite at Jesus har enda større makt til å frelse oss.

All hans opphøyelse og all hans evne kommer oss til gode. Han er opphøyet «til høvding og frelser» og opphøyet «for å gi». Han er opphøyet til å være høvding og frelser for å gi alt som trengs for å fullføre frelsen for alle som kommer under hans styre.

Jesus har ikke noe som han ikke vil bruke til en synders frelse, og alt han er, vil han vise fram i sin overstrømmende nåde. Han knytter sin høvdingverdighet til sin frelsergjerning, som om han ikke ville ha det ene uten det andre. Og han viser at opphøyelsen hans skal bringe velsignelse til menneskene, som om dette var blomsten og kronen på hans herlighet. Kan noe vekke mer håp hos syndere som søker og har vendt blikket mot Kristus?

Jesus led en dyp fornedrelse, og derfor var det rom for at han kunne bli opphøyet. I fornedrelsen led han og fullførte hele sin Fars vilje, og derfor ble han lønnet med å bli opphøyet til herlighet. Den opphøyelsen bruker han til beste for sitt folk.

La da leseren løfte øynene opp til herlighetens fjell, der hjelpen hans skal komme fra. La ham tenke over høvdingens og Frelserens høye herlighet. Er det ikke det mest håpefulle for menneskene at et menneske nå sitter på universets trone? Er det ikke herlig at alles Herre er synderes Frelser? Vi har en venn ved hoffet, ja, en venn på tronen. Han vil bruke all sin innflytelse for den som legger saken sin i hans hender.

Kom, venn, og overgi saken din og deg selv i disse hendene som en gang ble gjennomboret, og som nå er herliggjort med signetringene som er tegn på kongemakt og ære. Aldri har en sak gått tapt som ble overlatt til denne store forsvareren.

Omvendelse må følge med tilgivelse

Det bibelordet vi nettopp siterte, viser klart at omvendelsen hører sammen med syndenes forlatelse. I Apg 5,31 leser vi at Gud har opphøyet Jesus «for å gi Israel omvendelse og syndenes forlatelse». Disse to velsignelsene kom fra den hellige hånden som en gang ble naglet til treet, men som nå er opphøyet til herlighet. Omvendelse og tilgivelse er føyd sammen etter Guds evige råd, og «det som Gud har sammenføyd, det skal et menneske ikke skille» (Matt 19,6).

Omvendelse må følge med tilgivelse, og du vil se at det er slik hvis du tenker litt over saken. En synder som ikke vil omvende seg, kan ikke få syndenes forlatelse. Det ville bare styrke ham på hans onde veier og lære ham å se på det onde som en bagatell.

Om Herren skulle si: «Du elsker synden og lever i den, og du går fra ondt til verre. Men det gjør ingenting – jeg tilgir deg», da ville han forkynne en forferdelig frihet til å leve ugudelig. Grunnvollene for orden i samfunnet ville bli tatt bort, og moralsk anarki ville følge.

Jeg kan ikke si hvor mange ulykker som helt sikkert ville følge om du kunne skille omvendelse og tilgivelse fra hverandre – om synden ble oversett mens synderen var like glad i den som før. Tror vi på Guds hellighet, ligger det i sakens natur at vi ikke kan få tilgivelse om vi blir i synden og ikke vil omvende oss fra den. Da må vi høste følgene av vår trass.

I sin uendelige godhet har Gud gitt oss et løfte: Vil vi forsake syndene våre og bekjenne dem, og ved troen ta imot den nåden som er vunnet for oss i Kristus Jesus, da «er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1 Joh 1,9).

Men så lenge Gud lever, kan det ikke finnes noe løfte om barmhjertighet for dem som blir på sine onde veier og nekter å erkjenne misgjerningene sine. Ingen opprører kan vel vente at kongen skal tilgi forræderiet hans så lenge han fortsatt er i åpent opprør. Ingen kan være så dum at han innbiller seg at all jordens dommer vil ta bort syndene våre hvis vi ikke selv vil gi slipp på dem.

Videre må det være slik for at Guds barmhjertighet skal være fullstendig. En barmhjertighet som kunne tilgi synden og likevel la synderen leve i den, ville være en fattig og overflatisk barmhjertighet. Den ville være en vanfør og forkrøplet barmhjertighet – halt på den ene foten og lam i den ene hånden.

Hva tror du er størst: å bli renset fra syndens skyld eller å bli befridd fra syndens makt? Jeg vil ikke prøve å veie to så overveldende store velgjerninger

mot hverandre på vektskålen. Ingen av dem kunne ha kommet til oss uten Jesu dyrebare blod. Men jeg synes at å bli befridd fra syndens herredømme, å bli helliggjort og å bli gjort lik Gud må regnes som den største av de to, om vi først skal sammenligne.

Å få tilgivelse er en ubeskrivelig nåde. Vi gjør den til en av de første tonene i lovsangen vår: «Han som forlater all din misgjerning» (Sal 103,3). Men om vi kunne bli tilgitt og så etterpå få lov til å elske synden, fråtse i overtredelser og velte oss i lystene våre, hva gagn skulle vi da ha av en slik tilgivelse? Ville den ikke vise seg å være en søt gift som ville ødelegge oss fullstendig?

Å bli vasket og likevel leve i sølet, å bli erklært ren og likevel ha spedalskhetens hvite flekk i pannen – det ville bare være å spotte barmhjertigheten. Hva hjelper det å bringe mannen ut av graven hvis han fortsatt er død? Hvorfor føre ham ut i lyset hvis han fortsatt er blind?

Vi takker Gud for at han som forlater oss våre overtredelser, også leger våre sykdommer. Han som vasker bort flekkene fra fortiden, løfter oss også opp fra de onde veiene i nåtiden og bevarer oss fra å falle i framtiden. Med glede må vi ta imot både omvendelse og tilgivelse. De kan ikke skilles fra hverandre.

Paktens arv er hel og udelelig og må ikke deles opp. Å dele nådens verk ville være å hugge det levende barnet i to, og de som ville tillate det, har ingen del i det.

Jeg vil spørre dere som søker Herren: Ville dere være fornøyd med bare den ene av disse gavene? Ville det tilfredsstille deg, min leser, om Gud tilgav deg synden din og så lot deg bli like verdslig og ugudelig som før? Å nei! Den vakte sjelen er mer redd for selve synden enn for straffen for den.

Hjertet ditt roper ikke: «Hvem skal fri meg fra straffen?» men: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» (Rom 7,24). «Hvem skal sette meg i stand til å leve over fristelsene og bli hellig, slik Gud er hellig?»

Omvendelse og tilgivelse hører altså sammen. Det svarer til lengselen i et hjerte som har fått nåde, og det er nødvendig både for at frelsen skal være fullstendig og for hellighetens skyld. Derfor kan du trygt stole på at det blir slik.

At omvendelse og tilgivelse hører sammen, er alle troendes erfaring. Det har ennå aldri vært et menneske som i sannhet og med tro omvendte seg fra synden sin, uten å bli tilgitt. Og på den andre siden er aldri noe menneske blitt tilgitt uten å omvende seg fra synden sin.

Jeg er ikke redd for å si at under himmelen er det aldri blitt vasket bort en eneste synd – og det skjer heller ikke nå eller i framtiden – uten at hjertet samtidig blir ført til omvendelse og tro på Kristus. Hatet til synden og vissheten om tilgivelse kommer sammen inn i sjelen og blir der sammen så lenge vi lever.

Disse to tingene virker på hverandre: Den som får tilgivelse, omvender seg derfor, og den som omvender seg, er også virkelig tilgitt. Husk for det første at tilgivelsen fører til omvendelse. Når vi er visse på at syndene våre er tilgitt, avskyr vi det onde. Og jeg tror at når troen vokser til full visshet, slik at vi uten tvil vet at Jesu blod har vasket oss hvitere enn snø, da når omvendelsen sitt høyeste. Omvendelsen vokser etter som troen vokser.

Ta ikke feil her! Omvendelse er ikke noe som er overstått på noen dager eller uker, en midlertidig bot som en skal bli ferdig med så fort som mulig. Nei, den er en nådegave for hele livet, slik som troen selv. Guds små barn angrer og omvender seg, og det samme gjør de unge mennene og fedrene. Omvendelsen er troens uatskillelige følgesvenn.

Så lenge vi vandrer i tro og ikke i beskuelse, glitrer omvendelsens tåre i troens øye. Det er ingen sann omvendelse som ikke kommer av tro på Jesus, og det er ingen sann tro på Jesus som ikke er blandet med omvendelse. Tro og omvendelse er som de siamesiske tvillingene – levende vokst sammen.

I samme grad som vi tror på Kristi tilgivende kjærlighet, er vi virkelig omvendt. Og i samme grad som vi omvender oss fra synden og hater det onde, gleder vi oss over den fulle tilgivelsen som Jesus er opphøyet for å gi.

Du vil aldri sette pris på tilgivelsen hvis du ikke kjenner anger og omvender deg. Og du vil aldri smake den dypeste drikken i angerens og omvendelsens beger før du vet at synden din er tilgitt. Det kan virke uforklarlig, men slik er det: Angerens og omvendelsens bitterhet og tilgivelsens sødme blandes til én duft i hvert liv som har fått nåde, og gir en lykke som ikke kan sies med ord.

Disse to gavene i den nye pakt bekrefter hverandre. Vet jeg at jeg omvender meg, vet jeg at syndene mine er tilgitt. Hvordan skal jeg vite at syndene mine er tilgitt, hvis jeg ikke også vet at jeg har vendt meg bort fra mine tidligere syndige veier? Å være troende er å være omvendt. Tro og omvendelse er bare to eiker i ett og samme hjul, to håndtak på den samme plogen.

Omvendelse er godt beskrevet som et hjerte som er knust over synden og knust bort fra synden. Den er en forandring av sinnet av det mest grundige og gjennomgripende slaget, og den følges av sorg over det som har vært, og en beslutning om å gjøre det bedre i framtiden.

Når det er slik, kan vi være visse på at syndene våre er tilgitt. For Herren har aldri latt et hjerte bli knust over synden og knust bort fra synden uten å tilgi det. Har vi på den andre siden erfart tilgivelse ved Jesu blod, og «har fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus» fordi vi er «rettferdiggjort av tro» (Rom 5,1), da vet vi at omvendelsen og troen vår er av det rette slaget.

Se ikke på omvendelsen din som årsaken til tilgivelsen, men som dens følgesvenn. Tro ikke at du kan omvende deg før du ser vår Herre Jesu nåde og hans villighet til å utslette synden din. Hold disse dyrebare sannhetene hver på sin plass, og se hvordan de henger sammen.

De er Jakin og Boas i erfaringen av frelsen. Jeg mener at de kan sammenlignes med Salomos to store søyler, som stod foran Herrens hus og dannet en majestetisk inngang til helligdommen (1 Kong 7,21). Ingen kommer på rett måte til Gud uten å gå inn mellom omvendelsens og tilgivelsens søyler.

Nådepaktens regnbue har vist seg i all sin skjønnhet over hjertet ditt når lyset fra den fulle tilgivelsen har kastet strålene sine inn i omvendelsens tåreregn. Omvendelse fra synden og tro på Guds tilgivelse er renning og innslag i den sanne omvendelsens vev. På disse tegnene skal du kjenne «en ekte israelitt, en som det ikke er svik i» (Joh 1,47).

For å komme tilbake til det skriftstedet vi tenker over: Både tilgivelse og omvendelse strømmer fra den samme kilden og blir gitt av den samme Frelseren. Herren Jesus i sin herlighet gir begge deler til de samme menneskene. Du vil ikke finne verken omvendelse eller tilgivelse noe annet sted. Jesus har begge deler ferdig og er rede til å gi dem nå – gi dem fritt og for intet til alle som vil ta imot dem av hans hender.

La oss aldri glemme at Jesus gir alt som trengs til vår frelse. Det er svært viktig at alle som søker frelse, husker dette. Troen er like mye en Guds gave som den Frelseren som troen setter sin lit til. Omvendelse fra synden er like visst et nådens verk som soningen som utsletter synden. Frelsen er fra først til sist av nåde alene.

Du misforstår meg nok ikke. Det er ikke Den Hellige Ånd som angrer og omvender seg. Han har aldri gjort noe han skulle angre. Og om han kunne angre, ville det ikke forandre saken. Vi må selv angre og omvende oss fra vår egen synd, ellers blir vi ikke frelst fra dens makt. Det er ikke Herren Jesus som angrer og omvender seg. Hva skulle han omvende seg fra?

Vi angrer og omvender oss selv, med full tilslutning fra alle sjelens evner. Viljen, tilbøyelighetene og følelsene virker alle inderlig sammen i angeren og omvendelsen fra synden. Og likevel finnes det bak alt dette, som er vår personlige handling, en skjult og hellig påvirkning som smelter hjertet, gir anger og fører til en fullstendig forandring.

Guds Ånd opplyser oss, så vi ser hva synd er, og gjør den på den måten avskyelig i våre øyne. Guds Ånd vender oss også til hellighet. Han får oss til å sette pris på den av hjertet, elske den og lengte etter den. Slik gir han oss den drivkraften som fører oss skritt for skritt framover på helliggjørelsens vei. Guds Ånd virker i oss «både å ville og å virke til hans gode behag» (Fil 2,13).

La oss derfor med en gang overgi oss til denne gode Ånd, så han kan lede oss til Jesus. Og Jesus vil fritt og ufortjent gi oss den dobbelte velsignelsen – omvendelse og tilgivelse – etter rikdommen av sin nåde.

«For av nåde er dere frelst» (Ef 2,8).

Hvordan omvendelse blir gitt

La oss vende tilbake til den herlige teksten: «Ham har Gud opphøyet ved sin høyre hånd til høvding og frelser, for å gi Israel omvendelse og syndenes forlatelse» (Apg 5,31). Vår Herre Jesus Kristus har gått opp for at nåden skulle komme ned. Hans opphøyelse tjener til å gjøre nåden hans enda mer verdifull. Herren har ikke tatt ett skritt oppover uten for å bære troende syndere opp med seg. Han er opphøyet for å gi omvendelse. Det forstår vi når vi minner oss selv om noen få store sannheter.

Det verket vår Herre Jesus har fullført, har gjort omvendelsen mulig, tilgjengelig og velbehagelig for Gud. Loven nevner ikke omvendelse med ett ord. Den sier rett ut: «Den som synder, skal dø» (Esek 18,20). Hva ville din eller min omvendelse være verdt om ikke Herren Jesus hadde dødd og stått opp igjen og gått til Faderen? Vi kunne kanskje kjenne fortvilelsen med all dens redsel, men aldri anger og omvendelse med det håpet de bærer i seg.

Anger som en naturlig følelse er en alminnelig plikt som ikke fortjener noen ros. Den er nemlig som regel så blandet med en egennyttig frykt for straffen at selv den som bedømmer den mildest, ikke kan gi den stor verdi. Hadde ikke Jesus kommet og vunnet en rikdom av fortjeneste, ville våre tårer av anger og omvendelse vært bare vann spilt på jorden.

Jesus er opphøyet for at omvendelsen ved kraften i hans forbønn skal få en plass hos Gud. På den måten gir han oss omvendelse: Han gir den en plass der Gud kan ta imot den, en plass den aldri ellers kunne ha fått.

Da Jesus ble opphøyet på tronen, ble Guds Ånd utøst for å virke i oss all den nåde vi trenger. Den Hellige Ånd virker omvendelse i oss ved å fornye naturen vår på en overnaturlig måte. Han tar steinhjertet bort fra vårt kjød (Esek 36,26). Å, sett deg ikke ned for å presse fram umulige tårer fra øynene dine! Omvendelse kommer ikke fra en natur som ikke vil, men fra Guds frie nåde.

Gå ikke inn i lønnkammeret ditt og slå deg for brystet for å hente følelser ut av et steinhjerte, følelser som ikke finnes der. Gå heller til Golgata og se hvordan Jesus døde. Se opp til fjellene, der hjelpen din kommer fra (Sal 121,1). Den Hellige Ånd er kommet for å overskygge menneskenes ånd og ruge fram omvendelse i dem, slik han en gang rugte over kaos og skapte orden.

Send sukket ditt opp til ham: «Dyrebare Ånd, kom og bo i meg. Gjør meg øm og ydmyk av hjertet, så jeg kan hate synden og omvende meg fra den i sannhet.» Han vil høre sukket ditt og svare på det.

Husk også dette: Da vår Herre Jesus ble opphøyet, gav han oss omvendelse ikke bare ved å sende Den Hellige Ånd ned. Han gjorde det også ved å la alt som skjer i naturen og ved Guds førelse, tjene det store målet: vår frelse. Hva som helst av dette kan kalle oss til omvendelse, enten det galer som Peters hane eller ryster fengselet som jordskjelvet hos fangevokteren.

Fra Guds høyre hånd styrer vår Herre Jesus alle ting her nede og lar dem virke sammen til frelse for dem han har gjenløst (Rom 8,28). Han bruker både søtt og bittert, sorg og glede, for å skape et bedre sinn mot Gud i synderens hjerte. Vær takknemlig om du får fattigdom eller sykdom eller sorg. Gjennom dem vekker Jesus din ånd til liv og drar deg til seg.

Herrens barmhjertighet kommer ofte ridende til hjertets dør på sorgens svarte hest. Jesus tar i bruk hele bredden av det vi opplever, for å venne oss bort fra jorden og vinne oss for himmelen. Kristus er opphøyet på himmelens og jordens trone for at han ved alt han lar skje, skal kunne bøye harde hjerter og gjøre dem myke i omvendelse.

Dessuten virker han nå, i denne stund, ved sin stille hvisking i samvittigheten, ved sin inspirerte bok, ved oss som taler ut fra denne boken, og ved venner som ber, og varme hjerter. Han kan sende et ord til deg som slår ditt harde hjerte som Moses' stav slo klippen, så omvendelsens tårer strømmer fram. Han kan la et eller annet hjerteknusende ord i Den hellige skrift komme til deg og snart vinne deg.

Han kan ydmyke deg på underfullt vis og la et hellig sinn liste seg inn over deg når du minst venter det. Vær viss på dette: Han som er gått inn til sin herlighet, opphøyet til Guds ære og majestet, har mer enn nok av midler til å virke omvendelse hos dem han gir forlatelse. Han står ferdig til å gi deg omvendelse, ja, nå i dette øyeblikket. Be ham om den med en gang.

Merk deg dette til stor trøst: Herren Jesus gir omvendelse til de mest usannsynlige mennesker i verden. Han er opphøyet for å gi *Israel* omvendelse. Israel! Da apostlene talte slik, var Israel det folket som hadde syndet mot lys og kjærlighet. De hadde satt kronen på skylden sin ved å korsfeste Herren, og de hadde våget å rope: «Hans blod komme over oss og over våre barn!» (Matt 27,25).

Ja, de var Jesu mordere. Likevel er han opphøyet for å gi dem omvendelse! For et under av nåde! Hør da: Er du oppdratt i det klareste kristne lys og har likevel foraktet det, så er det fremdeles håp. Har du syndet mot samvittigheten og mot Den Hellige Ånd og mot Jesu kjærlighet, så er det fremdeles rom for omvendelse.

Selv om du er like hard som det vantro Israel var den gang, kan mildheten ennå komme til deg. Jesus er jo opphøyet og kledd med grenseløs makt. Herren Jesus er opphøyet for å gi omvendelse og syndenes forlatelse også til dem som har gått lengst i overtredelser og synder av verste slag. Lykkelig er jeg som har et så fullt evangelium å forkynne! Lykkelig er du som får høre det!

Hjertene hos Israels barn var blitt harde som flintestein. Luther mente at det var umulig å omvende en jøde. Vi er langt fra enige med ham. Likevel må vi innrømme at Israels ætt gjennom alle disse hundreårene har vært overmåte trassig og forkastet Frelseren. Herren sa det med rette: «Israel ville

ikke lyde meg» (Sal 81,12). «Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham» (Joh 1,11).

Likevel ble vår Herre Jesus opphøyet for å gi også Israel omvendelse og forlatelse. Kanskje er du, min leser, av hedningenes ætt. Men også du kan ha et svært hardt hjerte, og likevel kan Herren virke omvendelse i deg.

Herren kan gi omvendelse til dem vi minst skulle vente det av. Han gjør løver til lam og ravner til duer. La oss søke ham, så denne store forvandlingen kan bli virket i oss. Én ting er sikkert: Å se på Kristi død er en av de sikreste og raskeste veiene til omvendelse.

Sett deg ikke ned og prøv å pumpe omvendelse og anger opp av den tørre brønnen i din fordervede natur. Det strider mot sinnets lover å tro at du kan tvinge sjelen inn i en slik nådefull tilstand. Bær hjertet ditt i bønn til ham som kjenner det, og si: «Herre, rens det. Herre, forny det. Herre, virk omvendelse i det.»

Jo mer du prøver å frambringe angerfulle følelser i deg selv, desto mer skuffet blir du. Men tenker du i tro på at Jesus døde for deg, vil anger og omvendelse bryte fram. Tenk mye på at Jesus av kjærlighet til deg øste ut sitt hjerteblod. Sett for ditt indre øye dødsangsten og den blodige svetten, korset og lidelsen.

Når du gjør dette, vil han som bar all denne sorgen, se på deg. Med sitt blikk vil han gjøre for deg det han gjorde for Peter, så også du går ut og gråter bittert (Matt 26,75). Han som døde for deg, kan ved sin nådige Ånd få deg til å dø bort fra synden. Og han som er gått inn i herligheten for din skyld, kan dra sjelen din etter seg, bort fra det onde og fram mot det hellige.

Jeg blir glad om denne ene tanken kan bli hos deg: Vent ikke å finne ild under isen, og håp heller ikke å finne omvendelse i ditt naturlige hjerte. Se til Den levende for å få liv. Se til Jesus for alt du trenger mellom Helvetes port og Himmelens port. (*Hell Gate og Heaven Gate*, to *innløp* til *havnen* i *New York*.) Søk aldri noe annet sted etter noe av det Jesus elsker å gi, men husk:

Kristus er alt!

Frykten for å falle fra til slutt

En mørk frykt plager mange av dem som kommer til Kristus: De er redde for at de ikke skal holde ut til enden. Jeg har hørt søkende si: «Om jeg overgav sjelen min til Jesus, ville jeg kanskje likevel gå fortapt til slutt. Jeg har hatt gode følelser før, men de døde bort. Min godhet har vært som en morgensky, som duggen tidlig om morgenen (Hos 6,4). Den kom brått, varte en tid og lovet mye, men så dunstet den bort igjen.»

Min leser, jeg tror at denne frykten ofte er far til selve frafallet. Noen har vært redde for å stole på Jesus for tid og evighet, og de har mislyktes fordi troen deres bare var midlertidig og aldri gikk langt nok til å frelse dem. De begynte med å stole på Kristus et stykke på vei. Men for å holde ut og bli ved på veien mot himmelen så de til seg selv og sin egen styrke. Slik begynte de galt, og som en naturlig følge gikk de tilbake etter kort tid.

Stoler vi på oss selv for å holde ut, holder vi slett ikke ut. Selv om vi hviler i Jesus for en del av frelsen, går det oss ille om vi stoler på oss selv for noe som helst. Ingen kjetting er sterkere enn det svakeste leddet. Er Jesus vårt håp i alt unntatt én ting, slår frelsen vår feil, for den ene tingen blir vår ulykke.

Jeg tviler ikke på at en misforståelse om de helliges utholdenhet har hindret mange som løp godt, i å holde ut. Hva var det som hindret dem i å løpe videre? De stolte på seg selv for å løpe, og derfor stanset de. Vokt deg for å blande noe av ditt eget inn i kalken du bygger med. Da blir den ulesket, og steinene holder ikke sammen.

Har du stolt på Kristus fra begynnelsen, så vokt deg for å stole på deg selv for å bli bevart til enden. Han er Alfa. Se til at du gjør ham til Omega også. Har du begynt i Ånden, må du ikke håpe å bli fullendt i kjødet (Gal 3,3). Begynn med det faste forsett å bli ved, og bli ved slik du begynte. La Herren være alt i alle for deg.

Å, måtte Gud Den Hellige Ånd vise oss klart hvor kraften skal komme fra, den kraften som skal bevare oss til den dagen vår Herre åpenbares!

Her er hva Paulus en gang sa om dette, da han skrev til korinterne:

> «Han skal også styrke dere inntil enden kommer, så dere må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag. Gud er trofast, han som kalte dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre» (1 Kor 1,8–9).

Uten å si det rett ut viser disse ordene et stort behov, for de forteller oss hvordan Gud har sørget for det. Der Herren sørger for noe, kan vi være helt sikre på at det

trengs, for nådepakten er ikke tynget av noe overflødig. I Salomos gårder hang det gullskjold som aldri ble brukt, men slike finnes ikke i Guds våpenkammer. Det Gud har sørget for, kommer vi sikkert til å trenge.

Fra denne timen til alle tings ende vil hvert eneste av Guds løfter og alt det nådepakten gir, bli tatt i bruk. Den troende sjelens store behov er å bli befestet, å bli ved, å holde ut til slutt, å bli bevart til enden. Dette er det store behovet også hos de troende som er kommet lengst. Paulus skrev jo til de hellige i Korint, og om dem kunne han si: «Jeg takker alltid min Gud for dere, for den Guds nåde som er gitt dere i Kristus Jesus» (1 Kor 1,4).

Nettopp slike mennesker føler mest av alle at de trenger ny nåde hver dag om de skal bli ved, holde ut og stå som seierherrer til slutt. Var du ikke en troende, ville du ikke ha noen nåde, og du ville heller ikke lengte etter mer nåde. Men fordi du er Guds barn, kjenner du hvilke krav det åndelige livet stiller hver dag.

Marmorbysten trenger ingen mat. Men det levende mennesket hungrer og tørster, og det gleder seg over at brødet og vannet er sikret, for ellers ville det sikkert segne om på veien. Den troende trenger selv så mye at han må hente hver dag fra det store forrådskammeret. Hva skulle han vel gjøre om han ikke kunne ty til sin Gud?

Dette gjelder også de mest begavede av Guds barn, slik som de i Korint som var blitt rike på alt, på all tale og all kunnskap (1 Kor 1,5). De trengte å bli holdt oppe til enden, ellers ville gavene og rikdommen deres bli deres undergang. Om vi talte med menneskers og englers tunger (1 Kor 13,1), men ikke fikk ny nåde, hvor skulle vi da ende?

Om vi hadde all erfaring, så vi var blitt fedre i menigheten – om vi var opplært av Gud, så vi forstod alle hemmeligheter – kunne vi likevel ikke leve en eneste dag uten at det guddommelige livet strømmet ned i oss fra vårt paktshode. Hvordan kunne vi håpe å holde ut én eneste time, for ikke å si et helt liv, om ikke Herren holdt oss oppe? Han som begynte sin gode gjerning i oss, må fullføre den inntil Kristi dag (Fil 1,6). Ellers lider vi et sørgelig skibbrudd.

Dette store behovet kommer for en stor del fra oss selv. Noen går med en pinefull frykt for at de ikke skal holde ut i nåden, fordi de kjenner sin egen ustadighet. Visse mennesker er av natur skiftende. Noen er konservative, for ikke å si sta, mens andre av naturen er like vinglete og vaklende.

Som sommerfugler flagrer de fra blomst til blomst til de har besøkt hvert vakre blomsterbed i hagen, men de slår seg ikke til ro i noen av dem. De blir aldri lenge nok på ett sted til å gjøre noe godt, verken i forretningene sine eller i åndsarbeidet sitt. Slike mennesker kan nok frykte at ti, tjue, tretti, førti, ja, kanskje femti år med stadig åndelig årvåkenhet blir altfor tungt for dem.

Vi ser folk som først slutter seg til én menighet og så til en annen, til de har vært rundt hele kompasset. De er alt på skift, men ingenting lenge. Slike har dobbelt grunn til å be om å bli befestet av Gud og bli ikke bare faste, men urokkelige. Ellers vil de aldri bli «alltid rike i Herrens gjerning» (1 Kor 15,58).

Selv om vi ikke har noe medfødt anlegg for vankelmodighet, må vi alle kjenne vår egen svakhet om vi i sannhet er gjort levende av Guds Ånd. Kjære leser, finner du ikke nok i en eneste dag til å få deg til å snuble? Du ønsker å

vandre i fullkommen hellighet, og det håper jeg du gjør. Du har satt deg et høyt mål for hva en kristen skal være.

Opplever du ikke iblant at du har vist så mye dårskap før frokosten er spist, at du skammer deg over deg selv? Om vi stengte oss inne i en eremittcelle, ville fristelsene følge etter oss. Så lenge vi ikke kan flykte fra oss selv, kan vi ikke flykte fra det som drar oss mot synd.

Det er noe i hjertet vårt som burde gjøre oss årvåkne og ydmyke for Gud. Om ikke han styrker oss, er vi så svake at vi snubler og faller. Da er det ikke en fiende som har kastet oss over ende, men vår egen likegyldighet. Herre, vær du vår styrke! Vi er svakheten selv.

Dessuten kommer trettheten som et langt liv fører med seg. Når vi begynner det kristne livet, løfter vi vingene som ørner. Litt lenger fram løper vi og blir ikke utmattet. Men i våre beste og sunneste dager går vi og blir ikke trette (Jes 40,31). Farten virker langsommere, men den er nyttigere og holder bedre ut.

Jeg ber Gud om at kraften fra ungdommen må bli hos oss, så langt den er Åndens kraft og ikke bare en gjæring i et hovmodig kjød. Den som lenge har vandret på veien mot himmelen, forstår godt hvorfor det ble lovet at han skulle få sko av jern og kobber (5 Mos 33,25). Veien er nemlig hard.

Han har oppdaget at det finnes Vanskelighetens berg og Ydmykelsens daler, at det finnes en Dødsskyggens dal, og verre ennå, et Forfengelighetens marked. Gjennom alt dette må han. Finnes det Behagelige fjell – og Gud være lovet, det gjør det – så finnes det også Tvilsborger, og pilegrimene har altfor ofte sett dem innenfra. Når alt kommer til alt, er de som holder ut til enden, rene undere.

Å, for et under! Jeg kan ikke si noe mindre. Dagene i en kristens liv er som en rekke av barmhjertighetens Koh-i-noor-diamanter, tredd på den gylne snoren som er Guds trofasthet. I himmelen skal vi fortelle engler og makter og myndigheter om Kristi uransakelige rikdom (Ef 3,8), som ble øst ut over oss og som vi fikk nyte mens vi var her nede.

Vi er blitt holdt i live på dødens rand. Vårt åndelige liv har vært en flamme som brenner midt i havet, en stein som er blitt holdt oppe i luften. Hele verdensaltet vil undre seg når det ser oss gå inn gjennom perleportene uten flekk eller rynke på vår Herre Jesu Kristi dag.

Om dette var alt, ville det være grunn nok til frykt. Men det er mye mer. Vi må tenke på hvilken verden vi lever i. For mange av Guds folk er verden en øde ørken. Noen av oss har det svært godt under Guds førelse, men andre må kjempe hardt for å klare seg. Vi begynner dagen med bønn, og lyden av hellig sang høres ofte i husene våre.

Men mange gode folk har knapt reist seg fra knærne før de blir møtt med eder, spott og hån. De går ut til arbeidet sitt, og hele den lange dagen blir de såret av ugudelig og lettsindig snakk, slik den rettferdige Lot ble det i Sodoma. Kan du i dag gå på byens åpne gater uten at ørene dine blir såret av vanhellige ord?

Verden er ingen venn av nåden. Det beste vi kan gjøre med denne verden, er å komme oss gjennom den så fort vi kan, for vi bor i fiendeland. En røver ligger på lur bak hver busk. Overalt må vi vandre med draget sverd i hånden, eller i

det minste med det våpenet som heter «uavlatelig bønn», ved vår side (Ef 6,18). Vi må kjempe for hver tomme av veien.

Ta ikke feil av dette, ellers blir du brått rystet ut av ditt behagelige selvbedrag. Å Gud, hjelp oss og hold oss oppe til enden! Hvordan skulle det ellers gå med oss?

Sann gudsfrykt er overnaturlig i begynnelsen, overnaturlig når den blir ved, og overnaturlig i enden. Den er Guds gjerning fra først til sist. Vi trenger sårt at Herrens hånd fortsatt er utrakt. Dette behovet kjenner min leser nå, og det er jeg glad for. For nå vil han se til Herren for å bli bevart, til ham som alene er mektig til å bevare oss så vi ikke faller (Jud 24), og til å herliggjøre oss med sin Sønn.

Befestelse

Jeg vil at du skal legge merke til den tryggheten Paulus så frimodig ventet for alle de hellige. Han sier: «Han skal også styrke dere inntil enden kommer, så dere må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag» (1 Kor 1,8). Dette er den befestelsen som er å foretrekke framfor alt annet.

Du ser at den forutsetter at de er på rett vei, og at det er i det rette de skal befestes. Det ville vært forferdelig å befeste en mann på syndens og villfarelsens veier. Tenk på en befestet dranker eller en befestet tyv eller en befestet løgner. Det ville vært sørgelig for et menneske å bli befestet i vantro og ugudelighet.

Bare de som Guds nåde allerede er blitt åpenbart for, kan få del i den guddommelige befestelsen. Den er Den Hellige Ånds gjerning. Han som gir troen, styrker og befester den. Han som tente kjærlighetens ild i oss, bevarer den og får flammen til å vokse. Det den gode Ånd lærer oss først, lar han oss senere forstå klarere og sikrere ved å opplyse oss videre.

Hellige handlinger blir befestet til de blir vaner. Erfaring og øvelse befester troen og forsettene våre. Både gledene og sorgene våre, medgang og motgang, blir helliget til det samme målet, slik både det stille regnet og de harde stormene hjelper treet å slå røtter.

Sjelen blir opplyst, og etter hvert som kunnskapen vokser, finner den grunner til å bli på den gode veien. Hjertet blir trøstet, og slik blir det dratt til å klynge seg tettere til den sannheten som gir trøst. Grepet blir fastere, skrittet blir sterkere, og mannen selv blir mer solid og sterk.

Dette er ikke bare en naturlig vekst. Det er like mye Åndens gjerning som omvendelsen. Herren vil sikkert gi det til dem som stoler på ham for å få evig liv. Ved sin gjerning i vårt indre vil han fri oss fra å være ustadige som vann (1 Mos 49,4) og gjøre oss rotfestet og grunnfestet (Ef 3,17).

Dette hører med til den måten han frelser oss på: Han bygger oss opp i Kristus Jesus og lar oss bli i ham. Kjære leser, dette kan du vente deg hver dag, og du skal ikke bli skuffet. Han som du har satt din lit til, vil gjøre deg lik et tre plantet ved rennende bekker. Han vil holde deg oppe, så ikke engang bladet ditt visner (Sal 1,3).

For en styrke en befestet kristen er for en menighet! Han er en trøst for de sørgende og en hjelp for de svake. Ville ikke du gjerne være en av dem? Befestede troende er søyler i vår Guds hus. De blir ikke revet med av hver lærdoms vind

(Ef 4,14), og de blir heller ikke kastet over ende av en plutselig fristelse. De er en stor støtte for andre og tjener som ankre for menigheten i stormfulle tider.

Du som nettopp har begynt et hellig liv, våger knapt å håpe at du skal bli som dem. Men du trenger ikke frykte. Den gode Herre vil virke i deg slik han virker i dem. En dag skal du som nå er et nyfødt barn i Kristus, bli en far i Israel. Håp på denne store tingen! Men håp på den som en nådegave og ikke som lønn for gjerninger eller som frukt av ditt eget strev.

Den inspirerte apostelen Paulus taler om at disse menneskene skal befestes inntil enden. Han ventet at Guds nåde skulle bevare hver enkelt av dem til livet deres var slutt, eller til Herren Jesus kom. Ja, han ventet virkelig at hele Guds menighet på alle steder og til alle tider skulle bli bevart til tidens ende, til Herren Jesus kommer som brudgommen og feirer bryllupet med sin fullendte brud.

Alle som er i Kristus, vil bli befestet i ham til den herlige dagen. Har han ikke sagt: «Jeg lever, og dere skal leve» (Joh 14,19)? Han sa også: «Jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,28). «Han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag» (Fil 1,6).

Nådens verk i sjelen er ingen overfladisk forbedring. Livet som blir plantet inn ved den nye fødselen, kommer av en levende og uforgjengelig sæd, som lever og blir til evig tid (1 Pet 1,23). Og Guds løfter til den troende er ikke av det flyktige slaget. Når de blir oppfylt, blir den troende bevart på veien sin til han når den evige herligheten.

Vi blir ved Guds makt holdt oppe ved tro, til frelsen (1 Pet 1,5). «Den rettferdige holder fast ved sin vei» (Job 17,9). De som tror, blir bevart i Kristus Jesus, ikke på grunn av egen fortjeneste eller styrke, men som en fri og ufortjent nådegave.

Jesus mister ikke ett eneste får av hjorden sin. Ikke ett lem på legemet hans skal dø. Ikke én av edelsteinene hans skal mangle den dagen han samler sine juveler (Mal 3,17). Kjære leser, den frelsen som blir tatt imot ved tro, er ikke noe som bare varer en måned eller et år. Vår Herre Jesus har jo funnet «en evig forløsning» (Hebr 9,12), og det som er evig, kan ikke ta slutt.

Paulus sier også at han venter at de hellige i Korint skal befestes og være ulastelige inntil enden. Å være ulastelig er en dyrebar del av det å bli bevart. Å bli bevart hellig er bedre enn bare å bli bevart frelst. Det er forferdelig å se folk som vil være kristne, gjøre seg skyldige i den ene vanæren etter den andre. De har ikke trodd at vår Herre har makt til å gjøre dem ulastelige.

Livet til noen som bekjenner seg som kristne, er den ene snublingen etter den andre. De ligger aldri helt nede, men de står heller sjelden støtt på bena. Slik bør det ikke være for en troende. Han er innbudt til å vandre med Gud, og ved tro på ham kan han nå fram til en jevn og stø vandring i hellighet. Det bør han også.

Herren er mektig, ikke bare til å frelse oss fra helvete, men også til å bevare oss så vi ikke faller. Vi trenger ikke å gi etter for fristelsen. Står det ikke skrevet: «Synden skal ikke få herske over dere» (Rom 6,14)? Herren er mektig til å verne om sine helliges føtter (1 Sam 2,9), og det vil han gjøre om vi setter vår lit til ham.

Vi trenger ikke å skitne til klærne våre. Ved hans nåde kan vi holde dem uplettet av verden (Jak 1,27). Og det er vi forpliktet til, for «uten helliggjørelse skal ingen se Herren» (Hebr 12,14).

Apostelen forkynte for disse troende det han vil at vi skal søke etter: at vi må bli bevart ulastelige til vår Herre Jesu Kristi dag. Gud gi at vi på den store dagen må stå fri for alle anklager, så ingen i hele verdensaltet våger å bestride vår rett til å være Herrens gjenløste.

Vi har synder og svakheter å sørge over, men de er ikke den slags feil som viser at vi ikke er i Kristus. Vi skal være fri for hykleri, svik, hat og glede i synden, for slike anklager ville felle oss. Tross våre svakheter kan Den Hellige Ånd virke i oss en ulastelig vandel blant menneskene. Da skal vi, som Daniel, ikke gi anklagende tunger noen grunn, unntatt i det som gjelder vår tro (Dan 6,5–6).

Skarer av gudfryktige menn har levd et liv så rent og så helt i samsvar med bekjennelsen sin at ingen har kunnet si noe mot dem. Om mang en troende vil Herren kunne si det han sa om Job da Satan stod fram for ham: «Har du gitt akt på min tjener Job? For det er ingen på jorden som han, en uklanderlig og rettskaffen mann, som frykter Gud og holder seg fra det onde» (Job 1,8). Dette må min leser strebe etter og vente seg fra Herrens hånd.

Dette er de helliges seier: å bli ved med å følge Lammet hvor det går (Åp 14,4), og å vandre redelig, som for den levende Guds åsyn. Måtte vi aldri vike av inn på krokete veier og gi motstanderen grunn til å spotte. Om den sanne troende står det skrevet: «Den som er født av Gud, tar seg i vare, og den onde rører ham ikke» (1 Joh 5,18). Måtte det kunne sies om oss!

Venn, du som nettopp har begynt på det evige livet: Herren kan gi deg en ulastelig vandel. Selv om du før kan ha gått langt i synd, kan Herren fri deg helt fra makten i de gamle vanene og gjøre deg til et forbilde i det gode. Han kan ikke bare gjøre deg moralsk, men også gi deg avsky for alle falske veier og få deg til å følge etter alt som er hellig.

Tvil ikke på det! Den største synder behøver ikke stå det minste tilbake for den reneste helgen. Tro dette, og det skal skje deg etter din tro (Matt 9,29).

Å, for en fryd det vil være å bli funnet ulastelig på dommens dag! For en salighet det vil være å kunne stå med frimodighet når himmel og jord flykter for ansiktet til ham som dømmer alle (Åp 20,11)! Denne saligheten skal bli hver den til del som bare ser til Guds nåde i Kristus Jesus, og som i nådens hellige kraft stadig fører krig mot all synd.

Hvorfor de troende holder ut

Vi har allerede sett at det håpet som fylte Paulus' hjerte for brødrene i Korint, var fullt av trøst for dem som var redde for framtiden sin. Men hvorfor trodde han at brødrene skulle bli styrket helt til enden?

Legg merke til at han gir sine grunner. Her er de:

> «Gud er trofast, han som kalte dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre» (1 Kor 1,9).

Apostelen sier ikke: «Dere er trofaste.» Akk, menneskets trofasthet er en svært upålitelig sak – den er bare tomhet. Han sier heller ikke: «Dere har trofaste lærere som ber for dere og tar vare på dere, og derfor håper jeg at dere skal bli frelst.» Å nei! Skal vi bli bevart av mennesker, blir vi dårlig bevart. Han sier: «Gud er trofast.» Blir vi funnet trofaste, er det fordi Gud er trofast.

Hele frelsen vår må hvile på at vår paktsgud er trofast. Alt henger på denne herlige egenskapen hos Gud. Vi er ustadige som vinden, skrøpelige som spindelvev og svake som vann. Verken våre naturlige evner eller våre åndelige erfaringer er til å stole på. Men Gud forblir trofast.

Han er trofast i sin kjærlighet: Hos ham er ingen forandring eller skiftende skygge. Han er trofast i sitt verk: Han begynner ikke på et arbeid og går fra det ugjort. Han er trofast i sitt forhold til oss: Som en far vil han ikke støte bort barna sine, som en venn vil han ikke fornekte sitt folk, og som en skaper vil han ikke forlate det hans egne hender har laget.

Han er trofast mot sine løfter og vil aldri la ett av dem svikte for en eneste troende. Han er trofast mot sin pakt, som han har sluttet med oss i Kristus Jesus og stadfestet med blodet fra sitt offer. Han er trofast mot sin Sønn og vil ikke la hans dyrebare blod være utøst forgjeves. Han er trofast mot sitt folk, som han har lovt evig liv, og som han aldri vil vende seg bort fra.

Guds trofasthet er grunnvollen og hjørnesteinen for håpet vårt om å holde ut til enden. De troende skal holde ut i hellighet fordi Gud holder ut i nåde. Han fortsetter å velsigne, og derfor fortsetter de troende å være velsignet. Han fortsetter å bevare sitt folk, og derfor fortsetter de å holde hans bud.

Dette er en god og fast grunn å hvile på, og den stemmer så herlig med tittelen på denne lille boka: «Alt av nåde». Slik er det fri nåde og uendelig barmhjertighet som ringer inn frelsens morgen, og den samme fagre klokkeklangen lyder gjennom hele nådens dag.

Du ser at den eneste grunnen til å håpe at vi skal bli styrket til enden og stå ulastelige til sist, finnes i vår Gud alene. Men i ham finnes slike grunner i overflod.

De ligger for det første i det Gud har gjort. Han har gått så langt i å velsigne oss at det ikke er mulig for ham å snu. Paulus minner oss om at han har kalt oss til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus. Har han kalt oss? Da kan ikke kallet bli tatt tilbake, for «Gud angrer ikke sine nådegaver og sitt kall» (Rom 11,29). Herren går aldri tilbake på det mektige kallet hans nåde har gitt oss.

«Dem som han har kalt, dem har han også rettferdiggjort. Og dem som han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort» (Rom 8,30). Dette er den faste regelen for hvordan Gud går fram. Det finnes et alminnelig kall, og om det heter det: «Mange er kalt, men få er utvalgt» (Matt 22,14).

Men det kallet vi nå tenker på, er et annet slags kall. Det er et tegn på en særlig kjærlighet, og det fører med seg at vi også får det vi er kalt til. Da går det den som er kalt, som det gikk Abrahams ætt. Om den sa Herren: «Jeg … hentet deg fra jordens ender … Og jeg sa til deg: Du er min tjener! Jeg har utvalgt deg og ikke forkastet deg!» (Jes 41,9).

I det Herren har gjort, ser vi altså sterke grunner for at vi skal bli bevart og få del i den kommende herligheten. For Herren har kalt oss til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus. Det betyr at vi er kommet i kompaniskap med Jesus Kristus, og jeg vil gjerne at du tenker grundig over hva det innebærer.

Er du virkelig kalt ved Guds nåde, er du kommet inn i samfunn med Herren Jesus Kristus slik at du er medarving med ham til alle ting. Fra nå av er du derfor ett med ham i Guds øyne. Herren Jesus bar dine synder på sitt legeme opp på treet, da han ble gjort til en forbannelse. Og samtidig er han blitt din rettferdighet, så du er rettferdiggjort i ham. Du tilhører Kristus, og Kristus er din.

Slik Adam sto for sine etterkommere, står Jesus for alle som er i ham. Slik mann og hustru er ett, er Jesus ett med alle som er forent med ham ved troen – ett i et ekteskap som aldri kan brytes. Ja, mer enn det: De troende er lemmer på Kristi legeme og er dermed ett med ham i en kjærlig, levende og varig forening.

Til denne foreningen, dette samfunnet, har Gud kalt oss. Og nettopp ved å kalle oss har han gitt oss tegnet og pantet på at vi skal bli styrket til enden. Ser vi på oss selv som skilt fra Kristus, er vi arme, fortapte skapninger som snart går til grunne og blir revet bort til undergang. Men som ett med Jesus har vi fått del i hans guddommelige natur og er gitt hans evige liv. Vår skjebne er lenket til vår Herres. Så lenge han ikke kan bli tilintetgjort, kan heller ikke vi gå fortapt.

Tenk mye på dette kompaniskapet med Guds Sønn, som du er kalt til, for her ligger hele ditt håp. Du kan aldri bli fattig så lenge Jesus er rik, for du er i samme firma som han. Du kan aldri komme i nød, for du er medeier med ham som eier himmelen og jorden.

Du kan aldri gå konkurs. Den ene kompanjongen i firmaet er riktignok fattig som en kirkerotte og i seg selv så fullstendig blakk at han ikke kan betale ett øre av kronen på den tunge gjelden sin. Men den andre kompanjongen er ubegri-

pelig og umåtelig rik. I et slikt kompaniskap blir du løftet over trange tider, over framtidens omveltninger og over rystelsene ved enden.

Herren har kalt deg til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, og ved den handlingen har han satt deg i trygg forvaring.

Er du virkelig en troende, er du ett med Jesus, og derfor er du trygg. Ser du ikke at det må være slik? Har Gud virkelig gjort deg ett med Jesus, må du bli styrket helt til den dagen han åpenbares. Kristus og den troende synderen sitter i samme båt. Den troende drukner aldri uten at Jesus synker.

Jesus har tatt sine gjenløste inn i et slikt fellesskap med seg selv at han først må bli slått, overvunnet og tilintetgjort før den minste av dem han har kjøpt fri, kan lide skade. Hans navn står først i firmaet, og så lenge det ikke blir vanæret, er vi trygge mot all fare for konkurs.

La oss derfor gå fram med den største tillit inn i den ukjente framtiden, lenket for alltid til Jesus. Spør denne verdens barn: «Hvem er hun som kommer opp fra ørkenen og støtter seg på sin elskede?» (Høys 8,5), da vil vi med glede bekjenne at vi støtter oss på Jesus, og at vi vil støtte oss mer og mer på ham.

Vår trofaste Gud er en kilde til tilfredshet som aldri tørker ut, og vårt samfunn med Guds Sønn er en elv av glede som alltid strømmer fullt. Når vi kjenner disse herlige tingene, kan vi ikke miste motet. Nei, vi roper heller med apostelen: «Hvem kan skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre?» (jf. Rom 8,35.39).

Slutning

Har du ikke fulgt meg steg for steg mens du har lest disse sidene, min leser, gjør det meg virkelig bedrøvet. Det er til liten nytte å lese bøker hvis ikke sannhetene som går gjennom sinnet, blir grepet, tatt i bruk og fører til noe i livet. Det er som om noen så mat i overflod i en butikk og likevel gikk sulten fordi han ikke spiste av den.

Har du ikke virkelig grepet Kristus Jesus, min Herre, kjære leser, har du og jeg møtt hverandre forgjeves. Jeg ønsket bestemt å være til gagn for deg, og jeg har gjort mitt beste for å nå det. Det smerter meg om jeg ikke har kunnet gjøre deg noe godt, for jeg har lengtet etter å få lov til det.

Jeg tenkte på deg da jeg skrev denne siden. Jeg la pennen fra meg og bøyde knærne i inderlig bønn for deg og for hver den som skulle lese den. Jeg er fast overbevist om at store skarer av leserne mine vil få en velsignelse, selv om du ikke vil være blant dem. Men hvorfor vil du ikke?

Vil du ikke ha den store velsignelsen jeg ville bringe deg, så vær i det minste så rettferdig at du innrømmer at skylden for din evige dom ikke kan legges på meg. Når vi møtes for den store, hvite tronen, kan du ikke anklage meg for å ha sløst bort den oppmerksomheten du ga meg mens du leste den lille boka mi. Gud vet at jeg skrev hver linje for ditt evige vel.

I ånden tar jeg deg nå i hånden. Jeg gir deg et varmt håndtrykk. Kjenner du mitt broderlige grep? Tårene står meg i øynene mens jeg ser på deg og sier: Hvorfor vil du dø? Vil du ikke gi sjelen din en tanke? Vil du gå fortapt av ren likegyldighet? Å, gjør ikke det! Tenk over disse alvorlige tingene, og bli vis for evigheten. Forkast ikke Jesus, hans kjærlighet, hans blod, hans frelse. Hvorfor skulle du gjøre det? Kan du gjøre det?

Jeg ber deg: Vend deg ikke bort fra din gjenløser!

Er derimot mine bønner blitt hørt, og er du, min leser, blitt ledet til å stole på Herren Jesus og ta imot frelsen av nåde fra ham, så hold deg for alltid til denne læren og denne livsveien. La Jesus være alt for deg og i alt, og la den frie nåden være det eneste du lever og rører deg i. Det finnes ikke noe liv som livet i Guds gunst.

Når du tar imot alt som en fri gave, blir sinnet bevart både fra selvrettferdig hovmod og fra selvanklagende fortvilelse. Hjertet blir varmt og fullt av takknemlig kjærlighet. Slik får sjelen et sinnelag som gleder Gud uendelig mer enn noe som kan komme av slavisk frykt.

De som håper å bli frelst ved å prøve å gjøre sitt beste, kjenner ingenting til den glødende lengselen, den hellige varmen og den inderlige gleden i Gud som følger med når Guds nåde gir frelsen fritt. Den slaviske ånden som vil frelse seg selv, kan ikke måle seg med barnekårets glade ånd.

Det er mer virkelig kraft i den minste rørelse av tro enn i alt slitet til lovens treller, eller i alt det trettende maskineriet som seremonidyrkerne vil klatre opp til himmelen med. Troen er åndelig, og nettopp derfor gleder Gud, som er ånd, seg over den.

Årelang lesing av bønner, kirkegang, seremonier og skuespill kan for Herren, som er ånd, være bare en vederstyggelighet. Men et blikk fra troens sanne øye er åndelig og derfor kjært for ham. «For det er slike tilbedere Faderen vil ha» (Joh 4,23). Se først til det indre mennesket og det åndelige, så skal resten følge i rette tid.

Er du selv frelst, så vær på utkikk etter andres sjeler. Ditt eget hjerte trives ikke hvis det ikke er fylt av en inderlig lengsel etter å være til velsignelse for din neste. Sjelens liv ligger i troen; dens helse ligger i kjærligheten. Den som ikke lengter etter å føre andre til Jesus, har aldri selv vært grepet av kjærlighetens makt.

Gå til arbeidet for Herren – kjærlighetens arbeid. Begynn hjemme. Besøk din nærmeste nabo. Spre lys i bygda eller gata der du bor. Så Herrens ord overalt der hånden din når.

Hvis de som blir omvendt, omvender andre, hvem vet da hva den lille boka mi kan føre til? Jeg begynner allerede å prise Gud for de omvendelsene han vil virke ved den, og ved dem den vil føre til Jesus. Kanskje de største fruktene kommer når min høyre hånd, som nå glir over papiret, ligger kald og stiv i døden.

Leser, møt meg i himmelen! Gå ikke ned til helvete. Fra stedet der elendigheten bor, er det ingen vei tilbake. Hvorfor vil du gå ned på dødens vei, når himmelens port står åpen for deg?

Forakt ikke den frie tilgivelsen, den fulle frelsen som Jesus gir alle som stoler på ham. Vent ikke lenger. Du har tatt beslutninger nok – kom til handling! Tro på Jesus nå, fast og med en gang. Ta ord med deg og kom til Herren i dag, ja, nettopp i dag. Husk, du sjel, det kan være

nå eller aldri

for deg. La det være *nå* det ville være forferdelig om det skulle bli *aldri*.

Farvel. Jeg ber deg enda en gang:

Møt *meg* i *himmelen*.

Om C. H. Spurgeon

1834–1892

Charles Haddon Spurgeon (1834–1892) ble født 19. juni 1834 i Kelvedon i Essex i England. Som femtenåring kom han en snøfull søndag inn i et lite metodistkapell, der en lekpredikant ropte ordet fra Jes 45,22 til ham: «Vend dere til meg, så skal dere bli frelst, alle jordens ender!» Han så hen til Kristus og ble frelst, og fra da av var det dette han forkynte.

Allerede som nittenåring ble han pastor i London, og fra 1861 forkynte han i Metropolitan Tabernacle for over fem tusen mennesker hver søndag. Prekenene hans ble trykt hver uke og spredt over hele verden, og han kalles ofte «predikantenes fyrste». Han grunnla også et predikantseminar, et barnehjem og en kolportørvirksomhet. Han døde i Menton i Frankrike 31. januar 1892.

Spurgeon var baptist og kalvinist, og der han taler om dåpen og utvelgelsen, lærer han annerledes enn den lutherske kirken. Men det som bærer forkynnelsen hans, er det samme som hos Rosenius: synderens nød, Kristi blod og nåden alene. Mange av bøkene hans ble oversatt til norsk allerede på 1800-tallet.